

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

28. dubna 2010*

Ve věci T-446/05,

Amann & Söhne GmbH & Co. KG, se sídlem v Bönningheim (Německo),

Cousin Filterie SAS, se sídlem ve Wervicq-Sud (Francie),

zastoupené A. Röhlingem, M. Dietrichem a C. Horstkottem, advokáty,

žalobkyně,

* Jednací jazyk: němčina.

proti

Evropské komisi, zastoupené F. Castillem de la Torre a K. Mojzesowicz, jako zmocněnci, ve spolupráci s G. Eickstädtem, advokátem,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise K(2005) 3452 ze dne 14. září 2005 týkajícího se řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/38.337/PO/Fil), ve znění rozhodnutí Komise K(2005) 3765 ze dne 13. října 2005, a podpůrně návrh na snížení pokuty uložené žalobkyním uvedeným rozhodnutím,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, M. Prek (zpravodaj) a V. M. Ciucă, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: T. Weiler, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. prosince 2008,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

A – Předmět sporu

- 1 Rozhodnutím K(2005) 3452 ze dne 14. září 2005 týkajícím se řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/38.337/PO/Fil) (dále jen „napadené rozhodnutí“), ve znění rozhodnutí Komise K(2005) 3765 ze dne 13. října 2005, jehož shrnutí je zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 26. ledna 2008 (Úř. věst. C 21, s. 10), Komise Evropských společenství konstatovala, že se žalobkyně, Amann & Söhne GmbH & Co. KG (dále jen „Amann“) a Cousin Filterie SAS (dále jen „Cousin“), v období od května/června 1998 do 15. května 2000 účastnily řady dohod a jednání ve vzájemné shodě týkajících se trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu (dále jen „nitě pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu“) v Evropském hospodářském prostoru (EHP) a že Amann se v období od ledna 1990 do září 2001 rovněž účastnila řady dohod a jednání ve vzájemné shodě týkajících se průmyslových nití mimo automobilové odvětví (dále jen „průmyslové nitě“) v Beneluxu, Dánsku, Finsku, Norsku a ve Švédsku (dále jen „severské země“).
- 2 Komise uložila společnostem Amann a Cousin, které shledala společně a nerozdílně odpovědnými, pokutu ve výši 4,888 milionů eur za jejich účast na kartelu týkajícím se nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP a společnosti Amann pokutu ve výši 13,09 milionů eur za účast na kartelu týkajícím se průmyslových nití v Beneluxu a v severských zemích.

B – *Správní řízení*

- 3 Ve dnech 7. a 8. listopadu 2001 provedla Komise šetření podle čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), v prostorách několika výrobců nití. Tato šetření vycházela z informací poskytnutých The English Needle & Tackle Co. v srpnu roku 2000 (napadené rozhodnutí, bod 78 odůvodnění).
- 4 Dne 26. listopadu 2001 podala Coats Viyella plc (dále jen „Coats“) žádost o shovívavost na základě sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci“), ke které byly připojeny písemnosti poskytnuté za účelem prokázat existenci těchto kartelových dohod: zaprvé kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP, zadruhé kartelové dohody na trhu s nitěmi pro průmyslové odběratele ve Spojeném království a zatřetí kartelové dohody na trhu s nitěmi pro průmyslové odběratele v Beneluxu a v severských zemích (napadené rozhodnutí, bod 82 odůvodnění).
- 5 Na základě dokumentů předložených při vyšetřování a dokumentů oznámených společnostmi Coats zaslala Komise podle článku 11 nařízení č. 17 v březnu a v srpnu roku 2003 dotyčným podnikům žádosti o informace (napadené rozhodnutí, bod 83 odůvodnění).
- 6 Dne 18. března 2004 přijala Komise oznámení námitek, které zaslala několika podnikům z důvodu jejich účasti na jedné či několika kartelových dohodách uvedených v bodě 4 výše, včetně kartelové dohody na trhu s nitěmi pro průmyslové odběratele v Beneluxu a v severských zemích.

- 7 Všechny podniky, kterým bylo zasláno oznámení námitek, podaly písemné připomínky (napadené rozhodnutí, bod 90 odůvodnění).
- 8 Slyšení se konalo ve dnech 19. a 20. července 2004 (napadené rozhodnutí, bod 92 odůvodnění).
- 9 Dne 24. září 2004 získali účastníci řízení přístup k nedůvěrnému znění odpovědí na oznámení námitek a k vyjádření účastníků řízení při slyšení a byla jim určena lhůta k předložení dalších vyjádření (napadené rozhodnutí, bod 93 odůvodnění).
- 10 Dne 14. září 2005 přijala Komise napadené rozhodnutí.

C – Napadené rozhodnutí

1. Relevantní trhy

a) Výrobní trhy

- 11 Komise v napadeném rozhodnutí uvádí, že odvětví nití lze rozdělit na dva segmenty, a sice na segment nití používaných v průmyslu na šití nebo vyšívání různých druhů oděvů a dalších výrobků, jako jsou kožené výrobky, textilní povlaky do automobilů,

jakož i matrace, a dále na segment nití používaných jednotlivci pro domácí potřebu na šití nebo opravy a na šití ve volném čase (napadené rozhodnutí, bod 9 odůvodnění).

- 12 Pokud jde o segment nití pro průmyslové odběratele, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že tento segment lze rozdělit na tři kategorie podle způsobu použití: nitě na šití určené pro oděvní průmysl, které se používají pro různé druhy oděvů, nitě na vyšívání, které se používají ke zdobení oděvů, sportovní obuvi a domácích textilií prostřednictvím průmyslových automatizovaných šicích strojů, a speciální nitě, které se používají v různých odvětvích, jako je odvětví obuvi, kožených výrobků nebo automobilového průmyslu (napadené rozhodnutí, bod 11 odůvodnění).
- 13 Z napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že nitě pro průmyslové odběratele mohou být taktéž rozděleny na několik kategorií podle typu vlákna a struktury nitě (napadené rozhodnutí, bod 12 odůvodnění).
- 14 Komise se v napadeném rozhodnutí domnívá, že z hlediska nabídky lze mít za to, že nitě pro průmyslové odběratele tvoří jediný výrobní trh, jelikož konečné užití přesně neodpovídá typu vlákna nebo struktury nitě. Komise upřesňuje, že podle společnosti Coats někteří klienti v oděvním průmyslu používají speciální nitě a někteří klienti v odvětví vyšívání používají konfekční nitě. Komise dodává, že Coats zdůraznila, že výrobní procesy nití pro oděvní průmysl, nití na vyšívání a různých typů speciálních nití mohou být společné nebo snadno zaměnitelné (napadené rozhodnutí, bod 13 odůvodnění).
- 15 Komise nicméně v napadeném rozhodnutí rozlišuje nitě pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu na jedné straně a nitě pro ostatní průmyslové odběratele na straně druhé. Komise má totiž za to, že ačkoli jsou výrobní procesy těchto dvou typů nití podobné nebo snadno zaměnitelné, poptávka v automobilovém průmyslu pochází od významných zákazníků, kteří vyžadují přísnější technické požadavky pro některé jimi používané výrobky, jak je tomu například u nití používaných pro výrobu bezpečnostních pásů, a kteří požadují jednotnost výrobků v různých zemích, ve kterých je tato jednotnost vyžadována příslušným průmyslem (napadené rozhodnutí, bod 14 odůvodnění).

- 16 V projednávané věci je výrobním trhem, kterého se týká protiprávní jednání vytýkané žalobkyním, trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu a v případě protiprávního jednání vytýkaného společností Amann jde o trh s průmyslovými nitěmi.

b) Zeměpisné trhy

- 17 Komise v napadeném rozhodnutí uvádí, že trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu musí být v důsledku přísnějších technických požadavků uvedených výše, jež vyžadují jednotnost v EHP, odlišen od trhu s průmyslovými nitěmi. Má tedy za to, že trhem s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu je celý EHP. Komise totiž konstatuje, že pouze někteří dodavatelé mohou poskytnout standardní nabídku těchto výrobků pro celý EHP. Důvodem je skutečnost, že odběratelé potřebují jednotné nitě pro usnadnění své výroby v různých zemích, že tyto nitě dále musejí splňovat zvláštní požadavky kvality (například nitě používané pro výrobu bezpečnostních pásů) a že pokud jde o otázky kvality výrobků a odpovědnosti za ně, dohledatelnost výroby těchto nití je stěžejní (napadené rozhodnutí, body 21 a 22 odůvodnění).
- 18 Pokud jde naproti tomu o průmyslové nitě, Komise konstatuje, že podle informací poskytnutých účastníky řízení je relevantním zeměpisným trhem trh regionální. Dále dodává, že region může zahrnovat několik zemí EHP, například země Beneluxu nebo severské země, či pouze jednu zemi, například Spojené království (napadené rozhodnutí, bod 17 odůvodnění).
- 19 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že relevantním zeměpisným trhem v případě protiprávního jednání týkajícího se průmyslových nití, které je vytýkáno společností Amann, je trh zemí Beneluxu a severských zemí, zatímco relevantním zeměpisným trhem v případě protiprávního jednání týkajícího se nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu vytýkaného žalobkyním je trh EHP.

2. Velikost a struktura relevantních trhů

- 20 Komise v napadeném rozhodnutí upřesňuje, že prodej průmyslových nití v Beneluxu a v severských zemích dosahoval v roce 2000 přibližně 50 milionů eur a v roce 2004 přibližně 40 milionů eur a že prodej nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu činil v roce 1999 zhruba 20 milionů eur (napadené rozhodnutí, body 28 a 35 odůvodnění).
- 21 Rovněž je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že na konci 90. let se mezi hlavní dodavatele průmyslových nití v Beneluxu a v severských zemích řadily zejména Amann, Barbour Threads Ltd (dále jen „Barbour“) před tím, než došlo k jejímu nabytí společností Coats, Belgian Sewing Thread NV (dále jen „BST“), Coats, Gütermann AG a Zwicky & Co. AG (dále jen „Zwicky“), a že mezi hlavní dodavatele pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu patřily zejména žalobkyně, Coats, Oxley Threads Ltd (dále jen „Oxley“), Gütermann a Zwicky.

3. Popis protiprávního jednání

- 22 Komise v napadeném rozhodnutí uvádí, že k jednání vytýkanému žalobkyním, jež se týká kartelových dohod na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP, docházelo od května/června roku 1998 do května roku 2000.
- 23 Hlavním cílem účastníků kartelových dohod na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP bylo udržet vysoké ceny (napadené rozhodnutí, bod 214 odůvodnění).
- 24 Za tímto účelem se konalo pět schůzek, v průběhu nichž účastníci nejprve stanovili dva druhy orientačních cen pro hlavní výrobky prodávané v evropském automobilovém

odvětví, přičemž jeden se uplatnil na stávající odběratele a druhý na odběratele nové. Následně si na těchto schůzkách vyměnili informace o cenách. Dále zde došlo k výměně informací o cenách účtovaných jednotlivým odběratelům a o minimálních orientačních cenách. Nakonec se účastníci na schůzkách zavázali, že zabrání snížení cen etablovaných dodavatelů (napadené rozhodnutí, bod 215 odůvodnění).

- 25 Pokud jde o jednání týkající se kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích, Komise konstatuje, že k nim docházelo během let 1990 až 2001.
- 26 Co se týče kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích, dotyčné podniky se podle Komise setkávaly nejméně jednou za rok, přičemž tyto schůzky byly rozděleny na dvě části, z nichž jedna část byla věnována trhu zemí Beneluxu a druhá trhu severských zemí, a jejich hlavním cílem bylo udržet vysoké ceny na každém z těchto trhů.
- 27 Účastníci kartelové dohody si podle ní vyměnili ceníky a informace o rabatech, zvýšení cen v cenících, snížení marží a zvýšení zvláštních cen účtovaných některým odběratelům. Zároveň uzavřeli dohody o budoucích cenících, maximálních úrovních rabatů, snížení rabatů a zvýšení zvláštních cen účtovaných některým odběratelům, jakož i dohody, jejichž cílem bylo zabránit snížení cen etablovaných dodavatelů a rozdělit si odběratele (napadené rozhodnutí, body 99 až 125 odůvodnění).

4. Výrok napadeného rozhodnutí

- 28 V článku 1 odst. 3 napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že šest podniků, včetně žalobkyně, porušilo čl. 81 odst. 1 ES a čl. 53 odst. 1 dohody o EHP tím, že se

účastnily řady dohod a jednání ve vzájemné shodě týkajících se trhu s průmyslovými nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP, s tím, že v případě žalobkyn se jednalo o období od května/června 1998 do 15. května 2000. Stejně tak Komise v čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí konstatovala, že osm podniků, včetně společnosti Amann, porušilo čl. 81 odst. 1 ES a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP tím, že se účastnily řady dohod a jednání ve vzájemné shodě ohledně trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích, přičemž pokud jde o společnost Amann šlo o období od ledna roku 1990 do září roku 2001.

29 Podle čl. 2 odst. 1 napadeného rozhodnutí, se ukládají tyto pokuty:

a) za kartelovou dohodu na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP:

- žalobkyním, společně a nerozdílně odpovědným: 4,888 milionů eur,
- společnosti Coats: 0,65 milionu eur,
- společnosti Oxley: 1,271 milionů eur,
- společností Barbour a Hicking Pentecost plc, společně a nerozdílně odpovědným: 0,715 milionu eur;

b) za kartelovou dohodu na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích, zejména:

- společnosti Coats: 15,05 milionů eur,
- společnosti Amann: 13,09 milionů eur,
- společnosti BST : 0,979 milionu eur,
- společnosti Gütermann : 4,021 milionů eur,
- společnosti Zwicky : 0,174 milionů eur.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

³⁰ Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 22. prosince 2005 podaly žalobkyně tuto žalobu.

31 Jelikož složení senátů Soudu bylo změněno, byl soudce zpravodaj přidělen k pátému senátu, kterému tudíž byla přidělena i projednávaná věc.

32 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jich dotýká;
- podpůrně, přiměřeně snížil výši pokuty;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

33 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 34 Zaprvé žalobkyně uplatňují žalobní důvod směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí, který vychází z porušení čl. 7 odst. 1 první věty nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205).
- 35 Zadruhé žalobkyně uplatňují řadu žalobních důvodů směřujících ke zrušení pokuty. Jednak vytýkají Komisi, že jim uložila pokutu, jejíž výše přesahuje hranici 10 % jejich obratu. Dále žalobkyně uplatňují sedm žalobních důvodů, vycházejících z porušení zásad rovného zacházení a proporcionality při ukládání pokuty, z nesprávného stanovení výchozí částky pokuty uložené za kartelovou dohodu týkající se průmyslových nití, z chybného výpočtu délky trvání protiprávního jednání na trhu s průmyslovými nitěmi, z nezohlednění některých polehčujících okolností týkajících se protiprávního jednání na trhu s průmyslovými nitěmi, z chybného výpočtu výchozí částky a základní částky pokuty uložené za protiprávní jednání na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, z nezohlednění toho, že kartelová dohoda týkající se nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu nebyla prováděna, jakož i z porušení práva být vyslechnut a práva na obhajobu.

A – K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi, který směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí a který vychází z porušení čl. 7 odst. 1 první věty nařízení č. 1/2003

1. Argumenty účastnic řízení

- 36 Žalobkyně tvrdí, že vytýkaná protiprávní jednání představují jediné protiprávní jednání ve smyslu čl. 7 odst. 1 první věty nařízení č. 1/2003 z toho důvodu, že trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu a trh s průmyslovými nitěmi nejsou odlišnými výrobovými nebo odlišnými zeměpisnými trhy, že mezi těmito

kartelovými dohodami existuje společný subjektivní prvek a že kritéria používaná Komisí ke konstatování neexistence jediného protiprávního jednání nejsou platná.

- 37 Pokud jde zaprvé o existenci jediného trhu výrobků, žalobkyně popírají, že by výslovně potvrdily, že nitě pro odběratele v oděvním průmyslu a nitě pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu spadají pod dva odlišné trhy. Z odpovědi společnosti Amann na žádost o informace, ve které byl vymezen světový trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, totiž nelze nijak vyvodit uznání údajně nezávislého charakteru tohoto posledně uvedeného trhu. Navíc Amann poté, co poskytla odhady pro šest různých segmentů nití, nemohla učinit totéž ohledně segmentu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu.
- 38 Z prohlášení ostatních subjektů, jako jsou společnosti Coats a Gütermann, taktéž nelze podle žalobkyň dospět k závěru o existenci rozdílu mezi trhem s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu a trhem s průmyslovými nitěmi.
- 39 Názor žalobkyň, pokud jde o jednotný charakter trhu, je potvrzen prezentací výrobků poskytnutou všemi podniky. Tak je tomu zejména v případě dělení provedeného společnostmi Gütermann, Amann a Coats. Na základě toho se zdá, že použití téže nitě v několika odvětvích je možné.
- 40 Přísnější technické požadavky vyžadované důležitými odběrateli v oblasti automobilového průmyslu rovněž neodůvodňují rozlišování mezi průmyslovými nitěmi a nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu. Nitě, obecně vzato, jsou totiž vyráběny v souladu s požadavky automobilového průmyslu a v této kvalitě jsou dodávány významným odběratelům v ostatních průmyslových odvětvích. Výroba dvou typů nití různých kvalit by ostatně nebyla ospravedlnitelná z hospodářského hlediska. Technické vlastnosti nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu

jsou v zásadě totožné s nitěmi průmyslovými. Jsou tedy navzájem zaměnitelné a jejich uvádění na trh probíhá ostatně v závislosti nikoli na odběratelích, nýbrž na výrobcích.

- 41 Zadruhé žalobkyně Komisi vytýkají, že nepřezkoumala, zda byla různá vytýkaná jednání propojena subjektivním společným prvkem, a tudíž představovala jediné protiprávní jednání. Komise ostatně sama konstatovala, že všechna protiprávní jednání směřovala k narušení normálního vývoje cen na relevantním trhu.
- 42 Skutečnost, že se jedná o dohody o cenách a že rozhodnutí přijatá ohledně dotčených regionů byla prakticky totožná, svědčí ve prospěch toho, že zjištěná protiprávní jednání mají jednotnou povahu. Žalobkyně dodávají, že ve většině členských států je subjektivní prvek rozhodujícím kritériem pro konstatování jediného protiprávního jednání.
- 43 Žalobkyně rovněž tvrdí, že s ohledem na průměrnou velikost většiny dotčených podniků si museli jejich manažeři a společníci nutně být vědomi různých protiprávních jednání. Upřesňují, že pokud jde o ně samotné, subjektivní prvek navíc vyplývá z toho, že neexistuje dělení vnitřních pravomocí v oblasti uvádění průmyslových nití a nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu na trh.
- 44 Krom toho v podstatě uvádějí, že přístup Komise je nedůsledný z toho důvodu, že v případě po sobě jdoucích protiprávních jednání spáchaných v rámci každé kartelové dohody vycházela ze zásady jediného protiprávního jednání, zatímco ohledně kartelových dohod uzavřených mezi žalobkyněmi zaujala odlišný přístup. V tomto ohledu obsahuje napadené rozhodnutí v bodech 266 až 270 odůvodnění několik rozporů, které směřují k prokázání toho, že tvrzení Komise, pokud jde o existenci různých protiprávních jednání, není obhajitelné.

- 45 Zatřetí žalobkyně zpochybňuje kritéria použitá Komisí k určení existence, či neexistence jediného protiprávního jednání.
- 46 Zprvė žalobkyně tvrdí, že tato kritéria nejsou platná. V tomto ohledu poukazují na to, že si jednak Komise není sama jistá pokud jde o používání kritérií k určení existence jediného protiprávního jednání, jelikož odůvodňuje existenci dvou různých protiprávních jednání, když odkazuje na různé účastníky, na jiný způsob fungování a na nedostatek celkové koordinace, a vychází z rozdílu na úrovni relevantních trhů, přičemž následně prohlašuje, že dohody týkající se Beneluxu a severských zemí musejí být přezkoumány společně, jelikož je spojují organizace, způsob fungování a totožní účastníci. Žalobkyně konstatují, že kritérium celkové koordinace nehraje žádnou roli, pokud jde o uznání jediného protiprávního jednání v Beneluxu a severských zemích.
- 47 Dále se žalobkyně domnívají, že kritérium vymezení výrobového trhu v případě, že jde o spřízněné výrobky, není relevantní. Použitím tohoto kritéria, s výjimkou zjevných případů, kdy výrobky nespádají pod tentýž trh, by totiž Komisi byl přiznán téměř nekontrolovatelný prostor pro uvážení v rámci ukládání sankce za porušení práva hospodářské soutěže. Kritérium týkající se nedostatku totožnosti účastníků je taktéž irelevantní. Žalobkyně totiž zdůrazňují, že otázka, kým jsou účastníci se podniky zastoupeny, postrádá významu, jelikož účast je přičitatelná dotyčnému podniku.
- 48 Zadruhé Amann a Cousin tvrdí, že použití těchto kritérií každopádně mělo vést Komisi k závěru, že se jednalo o jediné protiprávní jednání.
- 49 Na jedné straně se žalobkyně dovolávají skutečnosti, že Komise nemůže platně odvodnit existenci odlišných protiprávních jednání tím, že bude vycházet z nedostatku

koordinace mezi kartelovými dohodami, jelikož sama zdůrazňuje, přebírajíc v tomto ohledu prohlášení společnosti Coats, že vzhledem k tomu, že výrobkové trhy byly spíše vymezeny zeměmi, nebylo nezbytné provádět koordinaci mezi dotyčnými regiony. Stejně tak snaha Komise rozlišovat mezi koordinací odlišných zeměpisných trhů a koordinací odlišných výrobních trhů není relevantní, neboť v případě odlišných zeměpisných trhů pozbývá koordinace mezi odlišnými výrobními trhy smyslu. Proto žalobkyně tvrdí, že je třeba posoudit dotčená jednání s ohledem na to, že schůzky věnované různým regionům byly součástí globálního plánu schváleného jejich vedením a potvrzeného dokumenty zmiňujícími častý kontakt mezi zástupci společností Coats a Amann, jejichž předmětem byly otázky „vrchní strategie“ v Evropě. Takové dokumenty svědčí o existenci společného subjektivního prvku. V tomto ohledu žalobkyně vytýkají Komisi, že neanalyzovala otázku, zda o tento typ kontaktu nešlo i mezi společnostmi Coats a ostatními soutěžiteli.

50 Na druhé straně není patrný žádný významný rozdíl v účastnících dohod a jejich organizaci. V tomto ohledu žalobkyně uvádějí, že podle judikatury nelze jediné protiprávní jednání v právním slova smyslu vyloučit pouze z důvodu, že každý podnik se protiprávního jednání účastní v podobě jemu vlastní, což znamená, že se podnik může účastnit jediné kartelové dohody, aniž by se účastnil všech prvků, z nichž je tato dohoda tvořena.

51 S ohledem na uvedené úvahy žalobkyně poukazují na to, že se jedné dohody účastnily pouze tři podniky, přičemž všechny ostatní podniky byly zapojeny nejméně do dvou dohod, což představuje překrývání na úrovni účastníků, které hovoří ve prospěch existence jediné protiprávního jednání. Srovnání mezi schůzkami týkajícími se kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi a schůzkami ohledně kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu nijak nepodporuje tvrzení o existenci různých protiprávních jednání. Schůzky se v obou případech konaly nepravidelně.

52 Komise tyto argumenty odmítá.

2. Závěry *Tribunálu*

a) K odlišným výrobovým a zeměpisným trhům

- ⁵³ Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise měla za to, že trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu by měl být z důvodu své specifčnosti odlišen od trhu s průmyslovými nitěmi, a to jak z hlediska výrobků, tak ze zeměpisného hlediska (viz body 12 až 16 a 18 až 20 výše).
- ⁵⁴ Úvodem je třeba uvést, že vymezení relevantního trhu v rozsahu, ve kterém s sebou nese komplexní hospodářská posouzení učiněná Komisí, může být předmětem pouze omezeného přezkumu soudem Společenství (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 30. března 2000, *Kish Glass v. Komise*, T-65/96, Recueil, s. II-1885, bod 64, a ze dne 6. června 2002, *Airtours v. Komise*, T-342/99, Recueil, s. II-2585, bod 26). Soud Společenství však musí přezkoumat výklad údajů hospodářské povahy Komisí. V tomto ohledu mu přísluší ověřit, zda Komise své posouzení založila na přesných, věrohodných a soudržných důkazech, kterými jsou veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a které mohou podpořit závěry, které jsou z nich vyvozeny (viz rozsudek ze dne 17. září 2007, *Microsoft v. Komise*, T-201/04, Sb. rozh. s. II-3601, bod 482).
- ⁵⁵ Dále je třeba připomenout, že trh, který má být zohledněn, zahrnuje všechny výrobky, které mohou podle svých vlastností zvláště uspokojit stálé potřeby a jsou málo zaměnitelné s jinými výrobky (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin v. Komise*, 322/81, Recueil, s. 3461, bod 37). Soudní dvůr konkrétněji rozhodl, že z pojmu „výrobový trh“ vyplývá, že účinná hospodářská soutěž může existovat mezi výrobky, které jsou jeho součástí, což předpokládá dostatečný stupeň zaměnitelnosti mezi všemi výrobky, které jsou součástí téhož trhu (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. února 1979, *Hoffmann-La Roche v. Komise*, 85/76, Recueil, s. 461, bod 28).

- 56 Pokud jde o zaměnitelnost, ta je posuzována podle souboru nepřímých důkazů, mezi něž patří vlastnosti výrobků, podmínky hospodářské soutěže a struktura poptávky a nabídky na trhu (rozsudek *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin v. Komise*, bod 55 výše, bod 37).
- 57 Ačkoliv je z hospodářského hlediska nahraditelnost poptávky nejbezprostřednějším a nejučinnějším hodnotícím kritériem s ohledem na dodavatele daného výrobku (rozsudek Soudu ze dne 4. července 2006, *easyJet v. Komise*, T-177/04, Sb. rozh. s. II-1931, bod 99), nahraditelnost nabídky lze také brát v úvahu při vymezování relevantních trhů v situacích, kdy se vliv této nahraditelnosti rovná vlivu nahrazení poptávky ve smyslu účinnosti a bezprostřednosti. Kritérium nahraditelnosti nabídky tedy znamená, že se výrobci mohou prostřednictvím pouhé úpravy nabídky na tomto trhu prezentovat dostatečně důrazně, aby mohli být vážnou protiváhou výrobců, kteří již na trhu působí (rozsudek Soudu ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-191/98, T-212/98 až T-214/98, *Recueil*, s. II-3275, bod 829).
- 58 Pokud jde o výrobky samotné, je třeba uvést, že mohou představovat odlišný trh, pokud jsou odlišitelné zvláštními výrobními vlastnostmi, jež je činí zvláště vhodné k tomuto určení nebo pokud jsou odlišitelné z hlediska svého použití (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. února 1973, *Europemballage a Continental Can v. Komise*, 6/72, *Recueil*, s. 215, bod 33).
- 59 Nakonec je nutno připomenout, že Komise přijala sdělení o definici relevantního trhu pro účely práva hospodářské soutěže Společenství (Úř. věst. 1997, C 372, s. 5, dále jen „sdělení o definici trhu“), ve kterém upřesnila kritéria, jež mají být posouzena při definování relevantních výrobních trhů a při vymezování relevantního zeměpisného trhu. Relevantní výrobní trh je v tomto sdělení vymezen jako trh, který „zahrnuje všechny výrobky nebo služby, které jsou spotřebitelem s ohledem na jejich vlastnosti, ceny a zamýšlené použití považovány za zaměnitelné nebo zastupitelné“. Zeměpisný trh je vymezen jako trh, který „zahrnuje oblast, ve které se dotyčné podniky účastní

dodávky a poptávky výrobků nebo služeb, kde jsou podmínky hospodářské soutěže dostatečně stejnorodé a která může být odlišena od sousedních zeměpisných oblastí, protože zejména podmínky hospodářské soutěže jsou v těchto oblastech zjevně odlišné“. Relevantní trh, v rámci něhož se má posoudit určitý problém týkající se hospodářské soutěže, se tedy stanoví spojením výrobového trhu a zeměpisného trhu.

- ⁶⁰ S ohledem na uvedené úvahy je třeba přezkoumat opodstatněnost závěrů Komise, které jsou uvedeny v bodech 14 a 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o existenci dvou odlišných výrobových a zeměpisných trhů, a sice trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP na jedné straně a trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích na straně druhé. Za tímto účelem Komise posoudila nahraditelnost výrobků, a to jednak ze strany poptávky a jednak ze strany nabídky.
- ⁶¹ Na prvním místě, co se týče nahraditelnosti poptávky, napadené rozhodnutí obsahuje řadu informací, které svědčí o tom, že taková nahraditelnost neexistuje.
- ⁶² Zaprvé z bodů 14 a 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že poptávka v oblasti automobilového průmyslu pochází od významných odběratelů a že těch je mnohem méně než ostatních podniků, které jsou odběrateli na trhu s průmyslovými nitěmi. Tento závěr nebyl žalobkyněmi zpochybněn. Žalobkyně na jednání potvrdily, že odběratelé v oblasti automobilového průmyslu patří mezi nejvýznamnější zákazníci, a to z důvodu velkého množství, které nakupují.
- ⁶³ Zadruhé z výše uvedených bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že odběratelé v oblasti automobilového průmyslu nakupují nitě pro své výrobní závody umístěné v různých zemích, a tudíž vyžadují jednotný výrobek v každé z těchto zemí. Tuto potřebu jednotnosti, kterou žalobkyně ostatně nezpochybňují, lze zcela vysvětlit z ekonomického hlediska. Je totiž důvodné uznat, že přizpůsobení výrobních strojů typu používaných nití obnáší určité náklady. Odběratelé v oblasti automobilového

průmyslu tedy usilují o snížení těchto nákladů tím, že nakupují ve velkém množství specifický typ nitě a tomu jednorázově přizpůsobují své výrobní stroje umístěné v různých zemích.

- 64 Zatřetí z bodů 14 a 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že nitě pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu musejí splňovat obzvláště přísné normy, které jsou specifické pro toto odvětví, a že dohledatelnost jejich původu je základním faktorem z hlediska kvality výrobků a odpovědnosti za ně. Tento závěr byl potvrzen žalobkyněmi jak v žalobě, tak na jednání.
- 65 Žalobkyně totiž uznaly, že obecně jsou to odběratelé, kdo rozhoduje o tom, jaké nitě jsou nezbytné pro jejich výrobu, a tudíž si vybírají výrobek, který odpovídá jejich uživatelským potřebám. Pokud jde konkrétně o odběratele v oblasti automobilového průmyslu, žalobkyně uznaly, že tito odběratelé vyžadují, aby kupované nitě splňovaly minimálně normu ISO 9002. Žalobkyně na jednání dokonce uvedly, že se v automobilovém průmyslu uplatňují zvláštní vlastnosti nazvané „TS950“ a že při výrobě tyto skutečnosti zohledňují.
- 66 Žalobkyně krom toho popsaly proces certifikace nití odběrateli v oblasti automobilového průmyslu. Nejprve žalobkyně vyvíjejí typ nitě, který splňuje minimálně normu ISO 9002. Dále je tato nit testována výrobcem automobilů, který ji má v úmyslu použít pro svou výrobu, a nakonec v případě, že je test přesvědčivý, je tato nit uvedeným výrobcem certifikována.
- 67 Vzhledem k těmto úvahám je třeba uznat, že specifickou nit zvolenou odběrateli v oblasti automobilového průmyslu nelze nahradit jinými průmyslovými nitěmi. Skutečnost, že se tento typ nitě prodává i jiným odběratelům, než odběratelům v oblasti automobilového průmyslu není v tomto ohledu rozhodující. Na rozdíl od ostatních případných kupujících tohoto výrobku, kupují totiž podniky v odvětví automobilového

průmyslu pouze nit, která má zvláštní vlastnosti a která byla z důvodu těchto zvláštních vlastností uvedenými podniky certifikována. Žalobkyně tedy nemohou důvodně tvrdit, že z hlediska poptávky existuje nahraditelnost.

- 68 Prohlášení společnosti Coats v odpovědi na žádost Komise o informace směřují rovněž k potvrzení nenahraditelnosti z hlediska poptávky. Společnost Coats totiž zdůraznila, že někteří odběratelé v odvětví oděvního průmyslu používají vyšívací nit, přičemž někteří odběratelé v odvětví vyšívání používají nit určenou pro oděvní průmysl. Naproti tomu existence takové nahraditelnosti na straně poptávky u odběratelů v oblasti automobilového průmyslu nebyla zmíněna.
- 69 Zadruhé, Komise sice měla za to, že z hlediska nabídky lze trh s průmyslovými nitěmi považovat za jediný výrobní trh z toho důvodu, že konečné užití neodpovídá přesně typu vlákna nebo struktuře nitě a z důvodu podobnosti nebo zaměnitelnosti výrobních procesů uvedených nití, avšak dospěla k závěru, že tomu tak není v případě nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu.
- 70 Tento závěr učinila Komise na základě zvláštností nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, na základě nutnosti zajistit typizovanou nabídku a na základě schopnosti reagovat na objednávky od významných odběratelů v tomto odvětví. Opřela se rovněž o skutečnost, že zeměpisným trhem nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu je celé území EHP, na rozdíl od zeměpisného trhu průmyslových nití, který je pouze trhem regionálním. S ohledem na tyto skutečnosti se Komise domnívala, že pouze některé podniky mohou uspokojit tento typ poptávky (viz bod 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 71 Podle odstavce 20 sdělení o definici trhu je k nahraditelnosti na straně nabídky především třeba, aby dodavatelé měli možnost převést výrobu na relevantní výrobky

a v krátké době je uvést na trh, aniž by jim vznikaly další významné náklady nebo rizika jako reakce na malé a trvalé změny relativních cen. Dále Komise v odstavci 21 sdělení o definici trhu zdůrazňuje, že taková nahraditelnost existuje často v případech, kdy podniky uvádějí na trh nejrůznější druhy nebo kvality výrobků, a i když pro konkrétního konečného zákazníka nebo skupinu spotřebitelů nejsou tyto rozdílné kvality zaměnitelné, seskupí se do jednoho výrobního trhu. Průmyslové nitě na první pohled odpovídají druhu výrobku uvedenému v odstavci 21 sdělení o definici trhu.

⁷² Konečně Komise v odstavcích 22 a 23 sdělení o definici trhu potvrzuje prostřednictvím konkrétních případů, že dotyční dodavatelé musejí být schopni nabízet a prodávat tyto různé kvality výrobků bezprostředně a bez výrazného zvyšování nákladů a že ve fázi distribuce nesmí docházet ke zvláštním obtížím.

⁷³ Ve světle těchto úvah je třeba určit, zda Komise správně posoudila kritérium nahraditelnosti z hlediska nabídky.

⁷⁴ Zaprvé, jak bylo uvedeno v bodě 63 a následujících bodech výše, výrobci nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu musejí přizpůsobit své výrobní stroje tak, aby vyrobená nit splňovala zvláštní normy.

⁷⁵ Zadruhé úvahy žalobkyně týkající se nízkých nákladů na výrobu nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu nejsou přesvědčivé. Žalobkyně totiž sice tvrdí, že obecně jsou nitě vyráběny v souladu s požadavky automobilového průmyslu a dodávány v této kvalitě odběratelům jiných průmyslových odvětví, ale rovněž dodává, že náklady na úpravu výrobní linky by byly příliš vysoké, kdyby bylo třeba zhotovit

výrobek pouze pro odvětví automobilového průmyslu a poté upravit výrobní linku a přizpůsobit ji výrobě výrobků pro odběratele v jiných průmyslových odvětvích.

- 76 Nic to nemění na tom, že pokud z důvodů racionalizace výroby, společnost, která je již přítomna na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, vyrábí nezávisle na určení výrobku zejména nitě, jež splňují vyšší normy, činí tak pouze proto, že je přítomna na automobilovém trhu, a to z důvodů zvýšených nákladů spojených s výrobou podle zvláštních norem týkajících se nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu. Jinými slovy společnost, jejíž hlavní činnost se týká nití v oblasti oděvního průmyslu nebo nití na vyšívání, nebude mít zájem na výrobě zvláštní nitě určené pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu pouze proto, že by potenciálně mohla tuto nit prodávat případným odběratelům v oblasti automobilového průmyslu.
- 77 Tvrzení žalobkyně, podle kterého jsou výrobní náklady na nitě pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu tak nízké, že je výroba stále založena na požadavcích vyšší úrovně, není prokázáno, pokud jde o výrobce průmyslových nití.
- 78 Zatřetí nebyl zřetelný rozdíl mezi oběma trhy ze zeměpisného hlediska žalobkyněmi v průběhu správního řízení nijak zpochybněn. Amann v odpovědi na žádost o informace zaslanou Komisí dokonce kvalifikovala trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu jako trh světový. Společnost Coats rovněž zdůraznila, že zvláštní vlastnosti tohoto trhu jej omezují na dodavatele „regionální“ a „globální“, přičemž je třeba tyto pojmy chápat v kontextu odpovědi, jako „vztahující se na celé území EHP“ a na „celý svět“.
- 79 Nahraditelnost z hlediska nabídky by tedy předpokládala, že většina výrobců nití bude schopna vyrábět velké množství zvláštních a jednotných nití pro každého odběratele v odvětví automobilového průmyslu a že je bude v krátkých lhůtách distribuovat v celém EHP. Vzhledem k výše uvedenému jsou takové úvahy těžko obhajitelné.

- 80 Komise se tudíž nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když dospěla k závěru, že z hlediska nabídky existují dva odlišné výrobní a zeměpisné trhy.
- 81 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise správně posoudila a vyložila odpovědi žalobkyně a ostatních dotyčných podniků, na jejichž základě dospěla k závěru, že existují dva odlišné výrobní trhy.
- 82 Nejprve Komise položila žalobkyním otázku, zda nitě na šití oděvů k průmyslovému použití, nitě na vyšívání k průmyslovému použití, zvláštní nitě k průmyslovému použití a nitě k domácímu použití představují odlišné výrobní trhy v odvětví s nitěmi. Komise rovněž předložila tabulku, jejímž cílem je určit relevantní zeměpisné trhy pro každou kategorii výše uvedených nití, přičemž stanovila zvláštní rubriku „Nítě pro automobily“. Upřesnila, že tato posledně uvedená kategorie spadala pod zvláštní nitě k průmyslovému použití, ale zdůraznila, že si přeje znát stanovisko společností Amann a Cousin ohledně relevantního zeměpisného trhu tohoto typu nití.
- 83 V odpověď na výše uvedenou žádost o informace Amann uvedla, že podrobné členění provedené Komisí bylo správné, jelikož „požadavky na výrobky a specifické potřeby odběratelů se obzvláště v oblasti oděvního průmyslu značně liší od požadavků na výrobky a specifických potřeb odběratelů v dalších dvou oblastech, pokud jde o škálu barev atd.“ Společnost Cousin rovněž vyjádřila plný souhlas s dělením předloženým Komisí. Nicméně upřesnila, že je velice obtížné ohodnotit trhy, obzvláště když se jedná o zvláštní nitě, a to vzhledem k obrovské rozmanitosti dotyčných uživatelů, přičemž zdůraznila, že napočítala přes 80 oborů.
- 84 Žalobkyně tedy sice výslovně uznaly, že trh se zvláštními nitěmi představuje odlišný výrobní trh, ale na rozdíl od toho, co tvrdila Komise ve svých písemnostech,

neuznaly výslovně, že by trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu zahrnutý v trhu se zvláštními nitěmi byl sám o sobě odlišným výrobním trhem.

⁸⁵ Společnost Gütermann taktéž potvrdila dělení navrhované Komisí, ale nevyjádřila se výslovně k trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu. Pokud jde o Coats, ta odpověděla na otázku týkající se trhů podle výrobků, že se nedomnívá, že by rozdíly mezi výrobky byly dostačující k závěru o existenci tří odlišných trhů, přičemž uznala zvláštní vlastnosti trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, jak je uvedeno v bodě 78 výše. Pouze Oxley přímo potvrdila a odůvodnila odlišný charakter trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu.

⁸⁶ I když se výklad těchto skutečností, pokud jde o existenci odlišného trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, nejeví být tak jednoznačný, jak tvrdí Komise, nic to nemění na tom, že její závěry nejsou stíženy žádnou vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení ani nijakým zkreslením skutkového stavu.

⁸⁷ Její závěry jsou ostatně potvrzeny dalšími ukazateli, jako jsou internetové stránky podniků, které obecně uvádějí odlišnou rubriku pro nitě pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu. Stejně tak jsou všechny tyto podniky majiteli ochranných známek pro nitě, jež byly zvláště vytvořeny pro toto odvětví.

⁸⁸ Z výše uvedeného vyplývá, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že v projednávaném případě trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu a trh s průmyslovými nitěmi jsou dvěma různými trhy.

b) K tvrzené existenci „jednotného záměru“

- ⁸⁹ Nejprve je třeba připomenout, že pojem „jediné protiprávní jednání“ se vztahuje na situaci, ve které se několik podniků účastnilo protiprávního jednání, jež sestává z trvajících chování sledujících jediný hospodářský cíl směřující k narušení hospodářské soutěže, nebo dále z individuálních protiprávních jednání vzájemně spojených stejným cílem (stejný účel všech prvků) a stejnými subjekty (totožnost dotyčných podniků, které jsou si vědomy, že se podílí na společném cíli) (rozsudek Soudu ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, Sb. rozh. s. II-1333, bod 257).
- ⁹⁰ Dále je třeba uvést, že porušení čl. 81 odst. 1 ES může vyplývat nejen z jediného úkonu, ale rovněž z řady úkonů, anebo i z trvajících jednání. Tento výklad nelze zpochybnit z důvodu, že jeden nebo více prvků z této řady úkonů nebo tohoto trvajících jednání může rovněž sám o sobě a nahlížen izolovaně porušovat uvedené ustanovení. Pokud se jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru“ z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 258).
- ⁹¹ Krom toho se podle ustálené judikatury pojem „jediné protiprávní jednání“ může vztahovat k právní kvalifikaci protisoutěžního jednání spočívajícího v dohodách, jednáních ve vzájemné shodě a rozhodnutích sdružení podniků (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, s. II-931, body 696 až 698; ze dne 20. března 2002, HFB a další v. Komise, T-9/99, Recueil, s. II-1487, bod 186 a ze dne 12. prosince 2007, BASF v. Komise, T-101/05 a T-111/05, Sb. rozh. s. II-4949, bod 159).
- ⁹² Je rovněž důležité upřesnit, že pojem „jediný cíl“ nelze vymezit obecným odkazem na narušení hospodářské soutěže na trhu dotčeném protiprávním jednáním, neboť

ovlivnění hospodářské soutěže je, jako předmět či účinek, podstatným prvkem jakéhokoli chování spadajícího do působnosti čl. 81 odst. 1 ES. Existovalo by riziko, že taková definice pojmu „jediný cíl“ částečně zbaví pojem „jediné a trvající protiprávní jednání“ jeho smyslu v rozsahu, v jakém by měla za následek, že by několik chování týkajících se hospodářského odvětví zakázaných čl. 81 odst. 1 ES muselo být systematicky kvalifikováno jako prvky naplňující znaky jediného protiprávního jednání. Pro účely kvalifikace jednotlivých jednání jako jediného a trvajícího protiprávního jednání je třeba ověřit, zda se doplňují v tom smyslu, že každé z nich mělo čelit jednomu nebo několika následkům běžné hospodářské soutěže, a prostřednictvím interakce tato jednání přispívala k uskutečnění souhrnu protisoutěžních účinků předvídaných jejich původci v rámci celkového plánu směřujícího k jedinému cíli. V tomto ohledu je třeba zohlednit veškeré okolnosti, které mohou prokázat či zpochybnit uvedenou spojitost, jako je doba uplatňování, obsah (včetně použitých metod) a souvztažně cíl jednotlivých dotčených jednání (viz v tomto smyslu rozsudek BASF v. Komise, bod 91 výše, body 179 až 181).

⁹³ Komise tedy může z objektivních důvodů zahájit různé postupy, konstatovat několik odlišných protiprávních jednání a uložit několik samostatných pokut (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 15. června 2005, Tokai Carbon a další v. Komise, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, dále jen „rozsudek Tokai II“, bod 124).

⁹⁴ Konečně je rovněž třeba poznamenat, že kvalifikace určitých protiprávních jednání jako jednání představující jedno a totéž protiprávní jednání, nebo jako několik protiprávních jednání v zásadě ovlivňuje sankci, která může být uložena. Konstatování několika protiprávních jednání může totiž vést k uložení několika různých pokut, pokaždé v mezích stanovených čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 (rozsudek BASF v. Komise, bod 91 výše, bod 158).

⁹⁵ Existenci „jednotného záměru“ je třeba posoudit s ohledem na uvedené úvahy.

- 96 Úvodem je třeba poznamenat, že žalobkyně především tvrdí, že v projednávaném případě spočívá společný subjektivní prvek ve skutečnosti, že všechna protiprávní jednání směřovala k narušení normálního vývoje cen. Takový cíl spočívající v pozměňování cen je vlastní všem cenovým kartelům a nemůže sám o sobě dostačovat k prokázání existence společného subjektivního prvku. Komise v tomto ohledu a na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nevycházela v napadeném rozhodnutí ze zásady existence vazby mezi protiprávními jednáními. V bodě 269 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž pouze zmínila jednotný protisoutěžní záměr a jednotný hospodářský účel spočívající ve falzifikaci normálního vývoje cen, který je vlastní tomuto typu kartelu, přičemž trvala na tom, že tento cíl a tento účel provází každé ze tří různých protiprávních jednání.
- 97 Komise dále za účelem vyvrácení existence jediného protiprávního jednání vychází, kromě okolnosti, že trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu a trh s průmyslovými nitěmi jsou odlišnými trhy, jak bylo krom toho uvedeno v bodech 53 až 88 výše, z toho, že většina účastníků zapojených do kartelových dohod není totožná a z nedostatku globální koordinace těchto dohod. Žalobkyně nemohly zpochybnit tato kritéria, a tedy neprokázaly existenci „úzké vazby“ mezi různými protisoutěžními jednáními.
- 98 Pokud jde zaprvé o kritérium týkající se nedostatku totožnosti účastníků dohod, Komise v bodech 96 a 216 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjmenovala účastníky kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu a kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi. Dále měla v bodě 265 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že většina podniků se účastnila pouze jedné kartelové dohody, neboť nevykonávaly činnost na trzích, na které se vztahuje druhá kartelová dohoda.
- 99 Je třeba konstatovat, že pouze tři z deseti podniků, jež se účastnily jedné nebo druhé z těchto kartelových dohod, byly zapojeny do obou kartelových dohod. Společnosti Ackermann Nähgarne GmbH & Co, Bieze Stork BV, BST, Cousin, Gütermann, Zwicky a Oxley byly dotčeny pouze jednou z těchto dohod. Pouze Coats, Barbour (do jejího převzetí společností Coats) a Amann se účastnily obou kartelových dohod. Pouhá účast těchto tří podniků na obou kartelových dohodách nemůže sama o sobě

představovat důkaz o existenci společné strategie (viz v tomto smyslu rozsudek Tokai II, bod 93 výše, bod 120). Navíc je třeba zdůraznit, že s výjimkou společnosti Barbour, zástupci podniků, kteří byli přítomni na schůzkách pořádaných v rámci kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu a kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi nebyli titíž v době překrývání těchto dvou dohod (1998–2000).

- 100 Závěr učiněný Komisí v bodě 265 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí tudíž není stížen žádnou vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení.
- 101 Zadruhé nemůže k odůvodnění existence celkového plánu sloužit ani obsah kartelových dohod. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že obsah kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu se v tomto ohledu výrazně liší od obsahu kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi.
- 102 Pokud jde o kartelovou dohodu na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, z bodů 215, 220, 223, 224, 226, 228 až 230, 233 až 236 a 238 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že jednak informace, které si účastníci kartelové dohody vyměnili, se týkaly cen účtovaných některým odběratelům, a jednak uzavřené dohody spočívaly ve stanovení minimálních cílových cen pro základní výrobky prodávané odběratelům v automobilovém odvětví, dvou typů cílových cen pro existující odběratele a pro nové odběratele, a minimálních cílových cen pro některé odběratele, kterých se týkala výměna informací. Účastníci se také dohodli na zabránění snížení cen etablovaných dodavatelů.
- 103 Pokud jde o kartelovou dohodu na trhu s průmyslovými nitěmi, z bodů 99 až 153 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že jednak vyměňované informace se týkaly ceníků a seznamů rabatů, zvýšení cen v cenících, snížení marží a zvýšení zvláštních cen účtovaných některým odběratelům, a jednak se účastníci dohodli na budoucích cenících, na maximálních úrovních rabatů, na snížení rabatů a na zvýšení zvláštních

cen účtovaných některým odběratelům, jakož i na tom, že nebudou snižovat ceny etablovaných dodavatelů.

- 104 Výše uvedené body odůvodnění napadeného rozhodnutí potvrzují, že existuje jasný rozdíl mezi oběma kartelovými dohodami, pokud jde o jejich obsah. Jakákoli podobnost mezi těmito dvěma kartelovými dohodami, jakou představují například dohody směřující k zabránění snížení cen etablovaných dodavatelů, nemůže nicméně sama o sobě zpochybnit tento závěr.
- 105 Zatřetí se do značné míry lišily způsoby fungování každé z obou kartelových dohod. Jak uvedla Komise v bodě 218 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kartelová dohoda na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu byla totiž organizována velmi flexibilně, prostřednictvím malých nepravidelných schůzek doplněných častými dvoustrannými kontakty. Podle bodů 96 až 99 a 149 až 153 odůvodnění napadeného rozhodnutí se zdá, že kartelová dohoda na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a severských zemích měla podobu schůzek, které se konaly nejméně jednou za rok, a že tyto schůzky byly rozděleny na dvě části, a sice na zasedání věnované trhu v severských zemích a na zasedání týkající se trhu v Beneluxu. Z toho rovněž vyplývá, že dvoustranné kontakty byly pravidelné.
- 106 Ve světle těchto skutečností se Komise nedopustila žádného zjevně nesprávného posouzení, když v bodech 265 až 267 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že kartelová dohoda na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu a kartelová dohoda na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích mají být od sebe navzájem odlišeny, a tedy představují dvě odlišná protiprávní jednání.
- 107 V tomto ohledu je důležité uvést, že na rozdíl od kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, kartelová dohoda na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a kartelová dohoda na trhu s průmyslovými nitěmi v severských zemích byly považovány za jediné protiprávní jednání z důvodu, že šlo o totožné výrobky, že účastníci kartelové dohody byli titíž, že obsah a způsob

fungování kartelové dohody byly podobné, že se schůzky konaly ve stejný den a že podniky, které se těchto schůzek účastnily, byly zastoupeny týmiž osobami.

- 108 Krom toho není relevantní ani argument vycházející z neexistence dělení vnitřních pravomocí mezi žalobkyněmi v oblasti uvádění průmyslových nití a nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, ani argument vycházející ze skutečnosti, že manažeri a společníci účastníků se podniků si měli nutně být vědomi existence různých kartelových dohod. Tyto argumenty nijak nepředstavují důkaz o existenci společného subjektivního prvku.
- 109 Je třeba rovněž odmítnout argument žalobkyň týkající se existence globální koordinace, vycházející z častých kontaktů mezi zástupci společnosti Coats a jednatelem společnosti Amann. Ze spisu vyplývá, že tento argument neobsahuje žádné prohlášení, které by mohlo být vyloženo jako důkaz o globální koordinaci. Na jednání žalobkyně připustily, že nemohou Tribunálu předložit konkrétní dokument, který by potvrzoval snahu o globální koordinaci mezi společnostmi Amman a Coats.
- 110 Konečně žalobkyně nesprávně tvrdí, že kritérium vymezení výrobkového trhu nemůže představovat platné kritérium pro posouzení toho, zda se jedná o dvě různá protiprávní jednání, jelikož by přiznávalo Komisi nekontrolovatelný prostor pro uvážení v případě podobných výrobků. Jednak uvedená posuzovací pravomoc Komise není neomezená, neboť Komise i nadále podléhá přezkumu Tribunálem, jak je uvedeno v bodě 54 výše. Dále kritérium týkající se výrobních trhů bylo v projednávaném případě pouze jedním z kritérií k vyvození existence dvou odlišných protiprávních jednání.
- 111 Vzhledem ke všem těmto úvahám musí být žalobní důvod vycházející z porušení čl. 7 odst. 1 první věty nařízení č. 1/2003 zamítnut jako neopodstatněný.

B – K žalobním důvodům směřujícím ke snížení pokuty

1. K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi vycházejícímu z nedodržení horní hranice sankce, stanovené v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003

a) Argumenty účastnic řízení

112 Žalobní důvod uplatněný žalobkyněmi se skládá ze tří žalobních bodů.

113 V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně tvrdí, že tato dvě protiprávní jednání jsou ve skutečnosti jediným protiprávním jednáním, a tudíž jim může být uložena pouze jedna pokuta, jejíž výše nemůže přesahovat hranici 10 % celkového obrátu. Celková výše vyplývající z tohoto součtu přitom přesahovala uvedenou hranici, a tudíž došlo k porušení čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003.

114 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že byla porušena zásada „*nulla poena sine lege*“, která je zásadou ústavního práva Společenství. V zásadě kritizují skutečnost, že si Komise může prostřednictvím rozdělení trhů, na kterých byla zjištěna paralelní protiprávní jednání, přiznat neomezenou volnost ke stanovení pokut přesahujících hranici 10 % celkového obrátu. Mají přitom za to, že ze zásady legality vyplývá nejen zákaz soudům ukládat tresty bez právního základu, ale rovněž povinnost zákonodárce vypracovávat trestněprávní normy přesně a jasně. Potřeba jasnosti se tedy uplatní na prvky tvořící normu i na právní důsledky této normy. Tyto požadavky se rovněž vztahují na výše uvedená ustanovení, která stanoví pokuty za porušení pravidel hospodářské soutěže.

- 115 Žalobkyně poté, co byly vyzvány, aby objasnily svoji argumentaci na jednání, upřesnily, že tuto argumentaci je třeba chápat tak, že zároveň zpochybňuje legalitu normy jako takové, a že tedy vznáší námitku protiprávnosti čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003.
- 116 Krom toho žalobkyně odmítají argument Komise ohledně její povinnosti dodržovat zásadu *non bis in idem*, neboť tato zásada neposkytuje žádnou záruku, pokud jde o správnost uznání jednoho nebo více protiprávních jednání. Tvrdí v podstatě, že problém se nachází v předchozí fázi, a sice při stanovování samotné existence jednoho nebo více protiprávních jednání.
- 117 Svým druhým žalobním bodem žalobkyně tvrdí, že Komise může uložit jedinou pokutu za různá protiprávní jednání v případě, kdy se jedná o stejné typy jednání na různých trzích a kdy se těchto jednání účastní do značné míry totožné podniky. Tyto dvě podmínky jsou v projednávaném případě splněny.
- 118 Žalobkyně konstatují, že se Komise odchýlila od své dřívější praxe, aniž by to jakkoli odůvodnila. Mají totiž za to, že za předpokladu, že se Komise vzdá pravomoci, kterou disponuje a která spočívá v možnosti uložit jedinou pokutu za několik protiprávních jednání, je povinna v souladu s obecnými zásadami evropského správního práva odůvodnit nevyužití této pravomoci. V projednávaném případě tudíž Komise porušila článek 253 ES.
- 119 Dále žalobkyně srovnávají napadené rozhodnutí s rozhodnutím Komise ze dne 21. listopadu 2001 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/E-1/37.512 – Vitaminy) (Úř. věst. 2003, L 6, s.1, dále jen „rozhodnutí Vitaminy“). Komise v něm totiž spojila pokuty uložené za různá protiprávní jednání do jediné celkové pokuty, a tedy měla za nezbytné dodržet hranici 10 % celkového obrátu.

Kartelové dohody v projednávané věci jsou přitom tak jako v rozhodnutí Vitaminy spojeny tímž skutkovým základem a *spatio-temporel*.

120 Svým třetím žalobním bodem žalobkyně tvrdí, že odrazující účinek vyžadovaný Komisí nalezl již uplatnění během uložení pokuty za protiprávní jednání na trhu s průmyslovými nitěmi. Komise tedy měla tuto skutečnost zohlednit při stanovování výše pokuty ukládané za kartelovou dohodu týkající se nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu.

121 Komise tyto argumenty odmítá.

b) Závěry Tribunálu

122 Projednávaný žalobní důvod uplatněný žalobkyněmi obsahuje v zásadě tři žalobní body, z nichž první vychází z porušení zásady *nulla poena sine lege*, druhý z povinnosti uložit jedinou pokutu za několik protiprávních jednání a třetí z porušení právního účelu sankce.

K žalobnímu bodu vycházejícímu z porušení zásady *nulla poena sine lege* a k námitce protiprávnosti čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003

123 Zprv je třeba posoudit námitku protiprávnosti čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a článku 23 nařízení č. 1/2003 vznesenou žalobkyněmi ve třech úrovních. Zprvé žalobkyně

v podstatě tvrdí, že samotný koncept protiprávního jednání, uvedený v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, je nejasný. Zadruhé tvrdí, že ani koncept jediného a trvajícího protiprávního jednání nemůže být jasně vymezen, a tudíž by Komise mohla svévolně ovlivňovat stanovení výše pokuty prostřednictvím dělení trhů, na kterých byla zjištěna paralelní protiprávní jednání. Zatřetí žalobkyně uvádějí, že sankce stanovené tímž článkem jsou rovněž nejasné.

- ¹²⁴ Nejprve je důležité připomenout, že podle judikatury Soudního dvora je zásada legality trestu logickým následkem zásady právní jistoty, která je obecnou zásadou práva Společenství a která zejména vyžaduje jasnost a přesnost všech předpisů Společenství, především pokud tyto ukládají či umožňují uložit sankce, aby tak dotčené osoby mohly jednoznačně rozpoznat svá práva a povinnosti, které z nich vyplývají, a následně mohly přijmout odpovídající opatření (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 9. července 1981, *Gondrand a Garancini*, 169/80, Recueil, s. 1931, bod 17; ze dne 13. února 1996, *Van Es Douane Agenten*, C-143/93, Recueil, s. I-431, bod 27, a rozsudek Soudu ze dne 5. dubna 2006, *Degussa v. Komise*, T-279/02, Sb. rozh. s. II-897, bod 66).

- ¹²⁵ Tuto zásadu, která je součástí ústavních tradic společných členským státům a byla zakotvena v různých mezinárodních smlouvách, zejména v článku 7 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“), je nutné dodržovat ve vztahu jak k normám trestněprávní povahy, tak ke zvláštním správním nástrojům ukládajícím či umožňujícím ukládat správní sankce (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 18. listopadu 1987, *Maizena a další*, 137/85, Recueil, s. I-4587, bod 15). Tato zásada se vztahuje nejen na normy, které stanovují skutkovou podstatu protiprávního jednání, ale i na ty normy, které stanovují důsledky plynoucí z protiprávního jednání porušujícího prvně uvedené normy (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 1996, X, C-74/95 a C-129/95, Recueil, s. I-6609, bod 25, a rozsudek *Degussa v. Komise*, bod 124 výše, bod 67).

126 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle znění čl. 7 odst. 1 EÚLP:

„Nikdo nesmí být odsouzen za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva trestným činem. Rovněž nesmí být uložen trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době spáchání trestného činu.“

127 Podle Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) z uvedeného ustanovení vyplývá, že zákon musí jasně stanovit protiprávní jednání a tresty, které je potlačují. Tato podmínka je splněna, pokud má právní subjekt možnost se z textu příslušného ustanovení, a v případě potřeby z výkladu, který k němu podaly soudy, dozvědět, jaká konání a opomenutí zakládají jeho trestněprávní odpovědnost (viz ESLP, rozsudek Coëme a další v. Belgie ze dne 22. června 2000, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, 2000-VII, § 145) (rozsudek Degussa v. Komise, bod 124 výše, bod 69).

128 Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že pro splnění požadavků uvedených v čl. 7 odst. 2 EÚLP není nutné, aby znění ustanovení, podle nichž jsou sankce ukládány, bylo natolik přesné, aby důsledky, které mohou z protiprávního jednání porušujícího uvedená ustanovení nastat, bylo možné předvídat s absolutní jistotou (rozsudek Degussa v. Komise, bod 124 výše, bod 71).

129 Podle judikatury ESLP totiž existence vágních pojmů v textu ustanovení nemusí být nutně porušením článku 7 EÚLP a skutečnost, že zákon přiznává posuzovací pravomoc, jako taková neodporuje požadavku předvídatelnosti, pokud jsou rozsah a pravidla výkonu takové posuzovací pravomoci dostatečně jasně vymezena vzhledem ke stanovenému legitimnímu cíli, aby byla jednotlivci poskytnuta přiměřená ochrana proti svévoli (viz ESLP, rozsudky Margareta a Roger Andersson v. Švédsko

ze dne 25. února 1992, řada A č. 226, § 75). V tomto ohledu, neohledě na samotný text zákona, ESLP zohledňuje otázku, zda použité neurčité pojmy byly upřesněny v ustálené a zveřejněné judikatuře (viz ESLP, rozsudek G. v. Francie ze dne 27. září 1995, řada A č. 325-B, § 25) (rozsudek Degussa v. Komise, bod 124 výše, bod 72).

¹³⁰ Pokud jde o platnost čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 ve vztahu k zásadě legality trestu, jak byla uznána soudem Společenství v souladu s pokyny poskytnutými ESLP a ústavními tradicemi členských států, je třeba zdůraznit, že v rozporu s tvrzením žalobkyň nedisponuje Komise neomezeným prostorem pro uvážení zaprvé při konstatování existence protiprávních jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže, zadruhé při určování toho, zda různá protiprávní jednání představují jediné a trvající protiprávní jednání nebo několik samostatných protiprávních jednání, a zatřetí při stanovování výše pokut za tato protiprávní jednání.

¹³¹ Zaprvé Komise může podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 uložit pokuty pouze za porušení takových pravidel hospodářské soutěže, jako jsou články 81 ES nebo 82 ES. Žalobkyně přitom nesprávně tvrdí, že Komise disponuje neomezeným prostorem pro uvážení při konstatování takových protiprávních jednání. Jednak je třeba připomenout, že otázka, zda jsou splněny podmínky článků 81 ES a 82 ES, je v zásadě předmětem úplného přezkumu soudem Společenství (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 28. května 1998, Deere v. Komise, C-7/95 P, Recueil, s. I-3111, bod 34 a citovaná judikatura, a rozsudek Soudu ze dne 8. července 2008, AC-Treuhand v. Komise, T-99/04, Sb. rozh. s. II-1501, bod 144). Dále, je-li pravda, že v případě, že toto konstatování obnáší komplexní hospodářské nebo technické posouzení, judikatura přiznává Komisi určitý prostor pro uvážení, který ovšem není v žádném případě neomezený. Takový prostor pro uvážení totiž neznamená, že Tribunál nesmí přezkoumávat výklad údajů této povahy

provedený Komisí. Soud Společenství musí zejména ověřit nejen věcnou správnost uplatněných důkazů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale rovněž musí přezkoumat, zda tyto důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (viz v tomto smyslu rozsudek *Microsoft v. Komise*, bod 54 výše, bod 88 a citovaná judikatura).

132 Žalobkyně ostatně netvrdí, že jim definice jednoho z typů protiprávních jednání uvedených v článku 81 ES, spočívajícího v „dohodách mezi podniky [...], jejichž cílem nebo výsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu, zejména ty, které [...] přímo nebo nepřímo určují nákupní nebo prodejní ceny anebo jiné obchodní podmínky [...]“ neumožnila, aby si byli vědomi toho, že kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích a kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP představují protiprávní jednání ve smyslu uvedeného článku 81 ES, a tudíž zakládají jejich odpovědnost.

133 Zadruhé, pokud jde o údajnou neexistenci kritérií, která by umožnila určit, zda se jedná o jediné a trvalé protiprávní jednání nebo o několik samostatných protiprávních jednání, je nutno připustit, že tato kritéria nejsou jako taková uvedena v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 ani v článku 81 ES. Pojem „jediné a trvalé protiprávní jednání“ byl však používán a upřesněn ustálenou a zveřejněnou judikaturou. Kritéria, jako je totožnost cíle (stejný účel všech prvků) a totožnost subjektů (totožnost dotyčných podniků, které jsou si vědomy, že se podílí na společném cíli), směřující k určení, zda spáchaná protiprávní jednání spadají pod „společný záměr“ a jedná-li se v tomto případě o jediné protiprávní jednání, byla v průběhu let upřesněna judikaturou, jako je judikatura uvedená v bodě 89 výše.

134 Komise tedy může z objektivních důvodů zahájit různá řízení, konstatovat různá protiprávní jednání a uložit několik různých pokut (viz v tomto smyslu rozsudek *Tokai II*, bod 93 výše, bod 124).

135 V tomto ohledu z analýzy žalobního důvodu směřujícího ke zrušení napadeného rozhodnutí (body 53 a následující výše) jasně vyplývá, že kritéria uplatněná Komisí pro vyvození závěru o existenci dvou různých protiprávních jednání jsou ustálenými kritérii vyplývajícími z judikatury.

136 I když je pravda, že některá kritéria ponechávají Komisi široký prostor pro uvážení, nic to nemění na tom, že přezkum této posuzovací pravomoci, vykonávaný soudem Společenství výslovně umožnil prostřednictvím ustálené a zveřejněné judikatury upřesnit některé pojmy. Tak je tomu konkrétně v případě vymezení výrobního a zeměpisného trhu, které Komise provedla v projednávaném případě a kvůli němuž Komise musela přistoupit ke komplexnímu hospodářskému posouzení. Jak bylo vysvětleno v rámci analýzy prvního žalobního důvodu (bod 53 a následující výše), Komise musela při výkonu své posuzovací pravomoci vycházet z kritérií stanovených judikaturou, jako je nahraditelnost ze strany nabídky a nahraditelnost ze strany poptávky.

137 Navíc ve snaze o transparentnost a za účelem zvýšení právní jistoty dotčených podniků Komise zveřejnila sdělení o definici trhu, ve kterém uvádí kritéria, která používá pro účely vymezení relevantního trhu v jednotlivých případech. V tomto ohledu se Komise přijetím takových pravidel chování a zveřejněním oznámení, že je napříště použije na případy jimi dotčené, omezuje při výkonu své posuzovací pravomoci a nemůže se od těchto pravidel odchýlit, aniž by byla případně sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení a zásada ochrany legitimního očekávání. Mimoto ačkoli sdělení o definici trhu nepředstavuje právní základ napadeného rozhodnutí, stanoví obecným a abstraktním způsobem kritéria, která si Komise uložila k určení existence jednoho nebo několika trhů za účelem určení existence jednoho nebo několika protiprávních jednání, a v důsledku toho zajišťuje právní jistotu podniků (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, body 211

a 213). Z toho vyplývá, že sdělení o definici trhu přispělo k přesnějšímu vymezení posuzovací pravomoci Komise, která již sama plyne z čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a z čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003.

138 V tomto ohledu z odstavců 4 a 5 sdělení o definici trhu vyplývá, že „Komise očekává, že zvýší průhlednost své politiky a rozhodování v oblasti politiky hospodářské soutěže“ a že [v]ětší průhlednost rovněž umožní společnostem [podnikům] a jejich poradcům, aby více počítali s možností, že Komise může v jednotlivém případě vznést obavy o ohrožení hospodářské soutěže. Společnosti [Podniky] by tedy při svém vnitřním rozhodování, budou-li např. uvažovat o [...] uzavírání určitých dohod, mohly brát takovou možnost v úvahu.

139 S ohledem na skutečnosti uvedené výše může obezřetný hospodářský subjekt, který si v případě potřeby obstará právní radu, s dostatečnou přesností předvídat metodu, kterou Komise použije na daná jednání podniku za účelem stanovení existence jediného a trvalého protiprávního jednání nebo několika samostatných protiprávních jednání.

140 Zatřetí, pokud jde o tvrzení ohledně nejasnosti sankcí stanovených v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, je nutno konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise nedisponuje neomezeným prostorem pro uvážení při stanovování pokut za protiprávní jednání porušující pravidla hospodářské soutěže (viz obdobně rozsudek *Degussa v. Komise*, bod 124 výše, bod 74).

141 Článek 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 omezují posuzovací pravomoc Komise. Jednak tato ustanovení stanoví objektivní kritérium, podle kterého, pro každý podnik nebo sdružení podniku nemůže uložená pokuta přesahovat 10 % jejich obrátu. Pokuta, jíž lze uložit, má tudíž horní hranici, která je vyčíslitelná a nepřekročitelná, vypočtenou pro každý podnik a pro každý jednotlivý případ

protiprávního jednání tak, aby nejvyšší možnou pokutu, kterou lze danému podniku uložit, bylo možné určit předem. Dále čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003, který doplňuje čl. 23 odst. 2 téhož nařízení ukládá Komisi při stanovování výše pokuty [brát] v úvahu závažnost a [dobu] trvání daného [protiprávního jednání] (viz obdobně rozsudek *Degussa v. Komise*, bod 124 výše, bod 75).

¹⁴² Ačkoli je pravda, že objektivní kritérium maximální hranice pokuty a subjektivní kritéria závažnosti a délky trvání protiprávního jednání ponechávají Komisi široký prostor pro uvážení, nic to nemění na skutečnosti, že jde o kritéria umožňující Komisi přijímat sankce s ohledem na míru protiprávnosti dotyčného chování. Je tedy třeba se v této fázi domnívat, že čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003 stanovují kritéria a meze, které vážou Komisi při výkonu jejích pravomocí v oblasti pokut, přičemž jí zároveň ponechávají i určitý prostor pro uvážení (viz obdobně rozsudek *Degussa v. Komise*, bod 124 výše, bod 76).

¹⁴³ Mimoto je třeba poznamenat, že při stanovování pokut podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 je Komise povinna dodržovat obecné právní zásady, zejména zásadu rovného zacházení a zásadu proporcionality, jak je vymezila judikatura Soudního dvora a Tribunálu (viz obdobně rozsudky *Soudu Degussa v. Komise*, bod 124 výše, bod 77, a ze dne 8. října 2008, *Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik v. Komise*, T-69/04, Sb. rozh. s. II-2567, bod 41).

¹⁴⁴ Je třeba rovněž dodat, že podle článku 229 ES a článku 31 nařízení č. 17 mají Soudní dvůr a Tribunál pravomoc přezkoumávat v plné jurisdikci žaloby proti rozhodnutím, kterými Komise uložila pokutu, a mohou tak nejen zrušit rozhodnutí přijatá Komisí, ale rovněž uloženou pokutu zrušit, snížit nebo zvýšit. Správní praxe Komise

tak podléhá úplnému přezkumu soudu Společenství (viz obdobně rozsudek Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik v. Komise, bod 143 výše, bod 41). Tento přezkum prováděný soudem Společenství je vykonáván v souladu s kritérii stanovenými v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a v čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003 a v ustálené a zveřejněné judikatuře velmi přispěl k upřesnění neurčitých pojmů, které může obsahovat čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a které byly převzaty v čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003 (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Degussa v. Komise, bod 124 výše, bod 79).

¹⁴⁵ Krom toho na základě kritérií stanovených v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a nověji v čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003 a upřesněných judikaturou Soudního dvora a Tribunálu vyvinula Komise správní praxi, která je známá a dostupná. Přestože rozhodovací praxe Komise sama o sobě nevytváří právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže (viz rozsudek Soudu ze dne 18. července 2005, *Scandinavian Airlines System v. Komise*, T-241/01, Sb. rozh. s. II-2917, bod 87 a citovaná judikatura), nic to nemění na skutečnosti, že podle zásady rovného zacházení Komise nesmí zacházet se srovnatelnými situacemi odlišně anebo s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. prosince 1984, *Sermide*, 106/83, Recueil, s. 4209, bod 28, a rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, *BPB de Eendracht v. Komise*, T-311/94, Recueil, s. II-1129, bod 309).

¹⁴⁶ Krom toho je třeba zohlednit, že ve snaze o transparentnost a za účelem zvýšení právní jistoty dotčených podniků Komise zveřejnila pokyny o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny“), v nichž uvádí metodu výpočtu pro jednotlivé projednávané případy. Úvahy uvedené v bodě 137 výše, týkající se sdělení o definici trhu se rovněž uplatní pokud jde o pokyny. Komise se totiž sama omezila při výkonu své posuzovací pravomoci přijetím takových pravidel chování a zveřejněním oznámení, že je napříště použije na případy jimi dotčené, a nemůže se od těchto pravidel odchýlit,

aniž by byla případně sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení a zásada ochrany legitimního očekávání. Stejně tak, ačkoli pokyny nepředstavují právní základ napadeného rozhodnutí, stanoví obecným a abstraktním způsobem metodologii, kterou si Komise uložila za účelem stanovení výše pokut uložených napadeným rozhodnutím, a v důsledku toho zajišťují právní jistotu podniků (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 137 výše, body 211 a 213). Z toho vyplývá, že přijetí pokynů Komisí v rozsahu, v němž zapadá do právního rámce stanoveného v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a nověji v čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003, přispělo k přesnějšímu vymezení její posuzovací pravomoci, která již sama plyne z těchto ustanovení (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Degussa v. Komise, bod 124 výše, bod 82).

¹⁴⁷ S ohledem na různé skutečnosti uvedené výše může obezřetný hospodářský subjekt, který si v případě potřeby obstará právní radu, s dostatečnou přesností předvídat metodu stanovení i výši pokut, které mu hrozí za dané chování. Skutečnost, že tento hospodářský subjekt není s to předem znát přesnou výši pokut, které Komise v jednotlivých případech uloží, nemůže představovat porušení zásady legality trestu, jelikož vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, která má Komise sankcionovat, cíle potlačování a odrazování odůvodňují skutečnost, že je dotýčným podnikům znemožněno odhadnout zisky, jež by jim byly plynuly z účasti na protiprávním jednání, po předchozím zohlednění výše pokuty, která by jim z důvodu protiprávního chování byla uložena (rozsudky Degussa v. Komise, bod 124 výše, bod 83, a Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik v. Komise, bod 143 výše, bod 45).

¹⁴⁸ V tomto ohledu, ačkoli podniky nejsou s to předem znát přesnou výši pokut, jež Komise v každém jednotlivém případě uloží, je třeba poznamenat, že podle článku 253 ES je Komise v rozhodnutí ukládajícím pokutu povinna, i přes obecně známý kontext tohoto rozhodnutí, uvést odůvodnění, a to zejména pokud jde o výši uložené pokuty a zvolenou metodu jejího stanovení. Z odůvodnění musí jasně a jednoznačně

vyplývat úvahy Komise tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a mohly tak posoudit možnost zahájit řízení před soudem Společenství, a případně aby tento soud mohl vykonat svůj přezkum (rozsudky Degussa v. Komise, bod 124 výše, bod 84, a Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik v. Komise, bod 143 výše, bod 46).

- 149 Pokud jde zadruhé o argument vycházející z existence jediného protiprávního jednání a z něj vyplývajícího překročení hranice 10 % obratu, je jednak třeba připomenout, že podle přezkumu žalobního důvodu směřujícího ke zrušení napadeného rozhodnutí Komise správně dospěla k závěru, že existují dvě odlišná protiprávní jednání. Jak bylo přitom připomenuto v bodě 94 výše, konstatování několika protiprávních jednání může vést k uložení několika různých pokut, pokaždé v mezích stanovených čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Komise tudíž mohla *a priori* uložit pokutu za každé protiprávní jednání a neměla *prima facie* povinnost uložit jedinou celkovou pokutu.

- 150 Dále je třeba určit, zda celková výše pokut uložených podniku, který se dopustil několika protiprávních jednání může přesáhnout hranici 10 %. V tomto ohledu je důležité připomenout, že čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 stanoví, že pokuta u každého podniku a sdružení podniků podílejících se na protiprávním jednání nesmí přesáhnout 10 % jeho celkového obratu za předchozí hospodářský rok. Tato ustanovení neodkazují na částku různých pokut uložených jedné společnosti. Pokud se žalobkyně skutečně dopustily různých protiprávních jednání, je skutečnost, že protiprávní jednání byla prokázána v několika rozhodnutích nebo v jednom rozhodnutí, bezvýznamná a jedinou relevantní otázkou je otázka, zda se ve skutečnosti jedná o různá protiprávní jednání. Kvalifikace určitých protiprávních jednání jako jednání představující jedno a totéž protiprávní jednání nebo jako několik protiprávních jednání, tak v zásadě ovlivňuje sankci, která může být uložena, jelikož konstatování několika protiprávních jednání může vést k uložení několika různých pokut, pokaždé v mezích stanovených čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení

č. 1/2003 (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Tokai II, bod 93 výše, bod 118 a BASF v. Komise, bod 91 výše, bod 158).

¹⁵¹ Z toho vyplývá, že Komise uložením dvou pokut, jejichž součet přesahuje hranici 10 % obratu žalobkyní, neporušila zásadu *nulla poena sine lege*.

¹⁵² Ze všech těchto úvah vyplývá, že žalobní bod vycházející z porušení zásady *nulla poena sine lege* a námitka protiprávnosti uplatněná s ohledem na čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 musejí být zamítnuty.

K žalobnímu bodu vycházejícímu z povinnosti uložit jedinou pokutu za několik protiprávních jednání

¹⁵³ Je třeba odmítnout argument podpůrně předložený žalobkyněmi, podle něhož je třeba i v případě dvou různých protiprávních jednání uložit jedinou celkovou pokutu.

¹⁵⁴ Je pravda, že z judikatury vyplývá, že Komise může uložit jedinou pokutu za různá protiprávní jednání (rozsudky Soudu ze dne 6. října 1994, Tetra Pak v. Komise, T-83/91, Recueil, s. II-755, bod 236; ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, bod 4761, a ze dne 30. září 2003, Michelin v. Komise, T-203/01, Recueil, s. II-4071, bod 265).

155 Jedná se však pouze o možnost, kterou Komise uplatnila za určitých okolností, zejména když protiprávní jednání zapadají do celkové soudržné strategie (viz v tomto smyslu rozsudky Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 154 výše, body 4761 až 4764, a Tetra Pak v. Komise, bod 154 výše, bod 236), když existuje jednota protiprávních jednání (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 1983, *Musique diffusion française* a další v. Komise, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, bod 127) nebo když protiprávní jednání konstatovaná v rozhodnutí Komise zahrnují tentýž typ jednání na různých trzích, zejména stanovení cen a kvót a výměnu informací, a když se těchto protiprávních jednání účastnily do značné míry stejné podniky (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 6. dubna 1995, *Cockerill Sambre* v. Komise, T-144/89, Recueil, s. II-947, bod 92). Přezkum prvního žalobního důvodu prokázal, že takové podmínky nebyly v projednávaném případě splněny.

156 Z této judikatury nelze vyvodit dřívější praxi Komise, podle které by Komise byla povinna automaticky využít možnost uložení jediné pokuty v případě několika protiprávních jednání a nemusela by uvést důvod, na základě kterého tuto možnost nevyužila. Uvedená judikatura spíše ukazuje, že praxe spočívající v ukládání jediné pokuty je výjimkou, neboť se uplatní pouze za určitých okolností.

157 V tomto ohledu o takové praxi nesvědčí ani rozhodnutí Komise, kterých se žalobkyně dovolávají. Jak v rozhodnutí Komise ze dne 10. října 2001 týkajícího se řízení podle článku 81 [ES] (Věc COMP/36.264 – Mercedes-Benz) (Úř. věst. 2002, L 257, s.1), viz zejména bod 253, tak v rozhodnutí Vitaminy, bod 119 výše (body 711 a 775), byly totiž za různá zjištěná protiprávní jednání uloženy různé výše pokut, které byly posléze sečteny tak, aby byla stanovena celková výše pokuty. Přístup Komise tedy spočíval v uložení několika pokut, které byly posléze sečteny. Dřívější rozhodovací praxe Komise v každém případě nevytváří právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže, neboť ten je vymezen výlučně v nařízení č. 17, v nařízení č. 1/2003 a v pokynech (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudky Soudu ze dne 20. března 2002,

LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 234, a Michelin v. Komise, bod 154 výše, bod 254).

- ¹⁵⁸ V důsledku toho je třeba zamítnout argument vycházející z údajné dřívější praxe Komise spočívající jednak v ukládání jediné celkové pokuty v případě různých protiprávních jednání a dále v uplatňování hranice 10 % celkového obratu dotyčného podniku jako konečné výše pokuty vyplývající ze sečtení různých pokut uložených za každé odlišné protiprávní jednání, kterého se dopustil předmětný podnik.

K žalobnímu bodu vycházejícímu z porušení právního účelu sankce

- ¹⁵⁹ Žalobkyně neprávem tvrdí, že Komise měla, když ukládala pokutu za kartelovou dohodu na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP, zohlednit odrazující účinek dosažený uložením pokuty za kartelovou dohodu na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích.

- ¹⁶⁰ Odrazující cíl, který Komise oprávněně sleduje při stanovení výše pokuty, směřuje k zajištění dodržování Smlouvou stanovených pravidel hospodářské soutěže ze strany podniků při uskutečňování jejich činností v rámci Evropského společenství nebo EHS (rozsudek Soudu ze dne 29. listopadu 2005, Heubach v. Komise, T-64/02, Sb. rozh. s. II-5137, bod 181). Jedná-li se o několik protiprávních jednání, Komise může právem mít za to, že takového cíle nelze dosáhnout pouhým uložením sankce za jedno protiprávní jednání.

- ¹⁶¹ Tento žalobní bod musí být tedy zamítnut.

- 162 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žalobní důvod vycházející z nedodržení horní hranice sankce, stanovené v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a v článku 23 nařízení č. 1/2003, je třeba zamítnout jako neopodstatněný.

2. K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi vycházejícímu z porušení zásad rovného zacházení a proporcionality při ukládání pokuty

a) Argumenty účastnic řízení

- 163 Žalobkyně na podporu svého žalobního důvodu vycházejícího z nepřiměřenosti pokuty a z porušení zásady rovného zacházení při ukládání pokuty uplatňují několik žalobních bodů.
- 164 Zaprvé, pokud jde o porušení zásady proporcionality, žalobkyně především tvrdí, že Komise při stanovování pokut nezohlednila značné rozdíly ve velikosti dotyčných podniků, zatímco podle pokynů byla povinna tak učinit. Komise se podle nich nesprávně odvolávala pouze na obrat dosažený podniky na trhu dotčeném protiprávním jednáním. Pokuta uložená žalobkyním představuje 13,7 % celosvětového obratu skupiny, zatímco pokuta uložená společnosti Coats představuje pouze 2,3 % celosvětového obratu skupiny. V poměru k významným soutěžitelům, jako je Coats, má Amann za to, že je podnikem střední velikosti.
- 165 Zadruhé došlo podle žalobkyň k porušení zásady proporcionality, neboť zásada rovného trestu uvedená v bodě 1A sedmém pododstavci pokynů byla taktéž porušena.

Komise nevzala v úvahu ekonomickou způsobilost a platební schopnost podniků, které se měří ve vztahu k jejich celkovým obrátům.

- ¹⁶⁶ Zatřetí „paušální systém“ zavedený pokyny je údajně neúměrně nevýhodný pro malé a střední podniky, což potvrzuje člen Komise pověřený otázkami hospodářské sou-
těže, jakož i sama Komise.
- ¹⁶⁷ Začtvrté je podle žalobkyň pokuta, jež jim byla uložena, zcela v nepoměru k velikosti trhu. Komise tudíž porušila zásady přiměřenosti trestu a proporcionality. Žalobkyně totiž připomínají, že rozhodnutí sankcionovaná pokutou sledují jak represivní, tak preventivní cíle, a tudíž tresty nemohou přesahovat to, co je nezbytné pro zajištění „resocializace“ původce. Z toho podle žalobkyň vyplývá, že čím je obrat dotčený protiprávním jednáním nižší, než celkový obrat podniku, tím více se musí sankce vzdalovat od hranice 10 %.
- ¹⁶⁸ Zadruhé se žalobkyně na svoji podporu dovolávají porušení zásady rovného zacházení mezi nimi a společností Coats, jak na úrovni základní výše pokuty, tak i na úrovni konečné výše pokuty. Komise totiž nezohlednila malou velikost společnosti Amann z absolutního hlediska a co se týče průmyslových nití, z relativního hlediska, a tudíž se tím, že ji zařadila do téže skupiny jako společnost Coats, dopustila nesprávného právního posouzení. Navíc sama Komise vycházela ze zásady rozhodujícího postavení společnosti Coats, avšak v napadeném rozhodnutí neuvádí způsob, jakým tuto skutečnost zohlednila.
- ¹⁶⁹ Komise je podle žalobkyň povinna zohlednit velikost ostatních dotčených podniků, velikost a hospodářskou sílu podniků, které představují posuzované faktory stejné hodnoty a které mají být vedle jiných kritérií zohledněny v rámci stanovení výše pokuty.

170 Komise tento žalobní důvod odmítá.

b) Závěry Tribunálu

K porušení zásady proporcionality

171 Je důležité připomenout, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty orgánů Společenství nepřekročily meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení sledovaného cíle. V kontextu výpočtu pokut musí být závažnost protiprávního jednání určena v závislosti na mnoha faktorech a žádnému z těchto faktorů není možné ve srovnání s jinými posuzovanými faktory přikládat přílišný význam. Zásada proporcionality v tomto kontextu znamená, že Komise musí stanovit pokutu přiměřeně k faktorům vzatým v úvahu za účelem posouzení závažnosti protiprávního jednání a že musí v tomto ohledu tyto faktory používat uceleně a objektivně odůvodněně (rozsudek Soudu ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Komise, T-43/02, Sb. rozh. s. II-3435, body 226 až 228).

– K argumentu vycházejícímu z nezohlednění velikosti trhu

172 Žalobkyně neprávem vytýkají Komisi, že stanovila nepřiměřené pokuty vzhledem k velikosti dotyčných trhů.

173 Je totiž třeba připomenout, že podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 Komise může uložit podnikům pokuty, jejichž výše nepřesahuje 10 % obrátu dosaženého v předchozím

účetním roce všemi podniky, které se na protiprávním jednání podílely. Ke stanovení výše pokuty uvnitř této hranice stanoví odstavec 3 tohoto ustanovení povinnost zohlednit závažnost a délku trvání protiprávního jednání. Mimoto Komise stanovila v souladu s pokyny výchozí částku pokuty v závislosti na závažnosti protiprávního jednání s ohledem na samotnou povahu protiprávního jednání, jeho konkrétní dopad na trh, lze-li jej měřit, a s ohledem na zeměpisný rozsah trhu.

- ¹⁷⁴ Ani nařízení č. 1/2003, ani pokyny tudíž nestanoví, že pokuty musí být vypočítávány přímo podle velikosti dotčeného trhu; tento faktor je pouze jedním z několika faktorů. Tento právní rámec tedy výslovně neukládá Komisi zohlednit malou velikost výrobního trhu (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 27. září 2006, *Roquette Frères v. Komise*, T-322/01, Sb. rozh. s. II-3137, bod 148).
- ¹⁷⁵ Nicméně podle judikatury přísluší Komisi, aby při posouzení závažnosti protiprávního jednání zohlednila velký počet skutečností, jejichž povaha a význam se liší podle typu a zvláštních okolností dotčeného protiprávního jednání (rozsudek *Musique Diffusion française a další v. Komise*, bod 155 výše, bod 120). Mezi tyto skutečnosti prokazující závažnost protiprávního jednání může případně patřit velikost relevantního výrobního trhu.
- ¹⁷⁶ Význam velikosti trhu – pokud má být tato velikost trhu skutečností, která má být zohledněna za účelem zjištění závažnosti protiprávního jednání – se v důsledku toho liší v závislosti na zvláštních okolnostech dotčeného protiprávního jednání.
- ¹⁷⁷ V projednávaném případě spočívala protiprávní jednání na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu zejména ve stanovení cílových cen za

základní výrobky prodávané evropským odběratelům v oblasti automobilového průmyslu, ve výměně informací o cenách účtovaných některým odběratelům, v dohodě o stanovení minimálních cílových cen těmto odběratelům a v dohodě, jejíž cílem bylo zabránit snížení cen etablovaných dodavatelů (napadené rozhodnutí, body 215 a 420 odůvodnění). Pokud jde o protiprávní jednání na trhu s průmyslovými nitěmi, to spočívalo v zásadě ve výměně citlivých informací o cenících nebo cenách účtovaných jednotlivým odběratelům s cílem dohodnout se na zvýšení cen nebo cílových cenách a zabránit snižování cen etablovaných dodavatelů s cílem rozdělit si odběratele (napadené rozhodnutí, body 99 až 125 a 345 odůvodnění).

178 Takové praktiky představují horizontální omezení typu „cenového kartelu“ ve smyslu pokynů, a tudíž jsou svou povahou „velmi závažné“. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žalobkyně ani nespochybňují velmi závažnou povahu protiprávního jednání, ke kterému docházelo během dvou let na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP, ani velmi závažnou povahu protiprávního jednání, ke kterému docházelo během více než deseti let na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích. V tomto kontextu je malá velikost relevantních trhů – za předpokladu, že je prokázána – jen malého významu ve srovnání se všemi ostatními faktory svědčícími o závažnosti protiprávního jednání.

179 V každém případě je třeba přihlídnout k tomu, že Komise měla za to, že protiprávní jednání musejí být považována za velmi závažná ve smyslu pokynů, které pro takovéto případy stanoví, že Komise může uložit „předpokládanou“ výchozí částku nad 20 milionů eur. Nicméně, pokud jde o protiprávní jednání na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, Komise uplatnila výchozí částku stanovenou v závislosti na závažnosti protiprávního jednání, která v případě žalobkyň činila 5 milionů eur a v případě ostatních podniků 1,3 milionů eur (napadené rozhodnutí, body 432 až 435 odůvodnění). Stejně tak, co se týče protiprávního jednání na trhu s průmyslovými nitěmi, Komise uplatnila výchozí částku ve výši 14 milionů eur pro podniky náležející do první kategorie (včetně společnosti Amann), 5,2 milionů eur pro podniky spadající do druhé kategorie, 2,2 milionů eur pro podniky zahrnuté ve třetí kategorii a 0,1 milionů eur pro podniky spadající do čtvrté kategorie (napadené rozhodnutí, bod 358 odůvodnění).

180 Z toho vyplývá, že výchozí částky, které sloužily při výpočtu pokut uložených žalobkyním jako výchozí bod, odpovídaly částce jednoznačně nižší, než je „předpokládaná“ částka, kterou Komise podle pokynů mohla uložit za velmi závažná protiprávní jednání.

181 Ve světle těchto úvah je třeba odmítnout argument žalobkyň vycházející z nepřiměřenosti pokut jim uložených, a to jednak s ohledem na velikost trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP, a jednak s ohledem na velikost trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích.

– K argumentu vycházejícímu z přihlédnutí výlučně jen k obrátům dosaženým na trzích dotčených protiprávním jednáním

182 Žalobkyně se neprávem dovolávají porušení zásady proporcionality údajně z toho důvodu, že Komise ke stanovení výchozí částky pokut vycházela výlučně z obratu podniků na dotčených trzích s předmětnými výrobky, a tudíž nezohlednila rozdíl ve velikosti dotčených podniků.

183 Zaprvé, co se týče výtky vznesené vůči Komisi, spočívající v tom, že vycházela z obratu dotčených podniků na dotčených trzích, je třeba uvést, že ke stanovení výchozí částky pokut, určené v závislosti na závažnosti protiprávního jednání, měla Komise za nezbytné zacházet s podniky zapojenými do kartelů rozdílně, aby tak zohlednila skutečnou hospodářskou schopnost pachatelů přivodit podstatnou újmu hospodářské soutěži, jakož i stanovila pokutu na úrovni zajišťující dostatečně odrazující účinek. Komise dodala, že bylo nezbytné zohlednit konkrétní váhu každého podniku, a tudíž

skutečný dopad jeho protiprávního chování na hospodářskou soutěž. Pro účely posouzení těchto faktorů se Komise rozhodla vycházet z obratu dosaženého každým podnikem na relevantních trzích s výrobky dotčenými kartelovými dohodami.

¹⁸⁴ Komise v důsledku toho a jak bylo uvedeno v bodě 179 výše, rozdělila dotyčné podniky do dvou kategorií, pokud jde o protiprávní jednání na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu. Žalobkyně byly vzhledem k jejich obratu ve výši 8,55 milionů eur zařazeny do první kategorie. Společnosti Oxley, Coats a Barbour byly vzhledem ke svému obratu, který se pohyboval mezi 1 a 3 miliony eur, zařazeny do druhé kategorie. Pokud jde o protiprávní jednání na trhu s průmyslovými nitěmi, Komise rozdělila podniky do čtyř kategorií. Společnosti Amann a Coats byly vzhledem ke svému obratu, jenž se pohyboval mezi 14 a 18 miliony eur, zařazeny do první kategorie. Společnost BST byla s ohledem na svůj obrat, který se pohyboval mezi 5 a 8 miliony eur, zařazena do druhé kategorie. Společnosti Gütermann, Barbour a Bieze Stork byly s ohledem na svůj obrat, který se pohyboval mezi 2 a 4 miliony eur, zařazeny do třetí kategorie a Zwicky byla s ohledem na svůj obrat v rozmezí mezi 0 a 1 milionem eur zařazena do čtvrté kategorie.

¹⁸⁵ Na základě výše uvedených úvah stanovila Komise žalobkyním, pokud jde o první protiprávní jednání, výchozí částku, stanovenou v závislosti na závažnosti protiprávního jednání, ve výši 5 milionů eur (napadené rozhodnutí, body 432 až 435 odůvodnění) a společnosti Amann ve výši 14 milionů eur, pokud jde o druhé protiprávní jednání (napadené rozhodnutí, body 356 až 358 odůvodnění).

¹⁸⁶ Nejprve je třeba uvést, že pokyny nestanoví, že se výše pokut vypočítá podle celkového obratu nebo podle obratu dosaženého podniky na dotčeném trhu. Nicméně za podmínky, že volba provedená Komisí není stížena zjevně nesprávným posouzením,

pokyny nebrání tomu, aby tyto obraty byly zohledněny při stanovení výše pokuty, aby byly dodrženy obecné právní zásady Společenství, vyžadují-li to okolnosti (rozsudek Soudu ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Recueil, s. II-1181, dále jen „rozsudek Tokai I“, bod 195). K obratu lze tudíž přihlídnout při zohledňování posuzovaných skutečností, kterými jsou skutečná schopnost původců protiprávních jednání způsobit významnou škodu jiným hospodářským subjektům, zejména pak spotřebitelům, a při určení výše pokuty na úrovni, která zajistí její dostatečně odrazující účinek. Komise jej může rovněž zohlednit při posuzování specifické váhy, a tedy skutečného dopadu protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž, zejména pokud existuje značný nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu (rozsudek Soudu ze dne 9. července 2003, Cheil Jedang v. Komise, T-220/00, Recueil, s. II-2473, bod 82).

- 187 Pokud jde o volbu, kterou může Komise provést mezi jedním nebo druhým obratem, z judikatury vyplývá, že v rámci analýzy prováděné za účelem stanovení výše pokuty za porušení pravidel Společenství v oblasti hospodářské soutěže, skutečné hospodářské schopnosti společností, které se účastní protiprávního jednání, přivodit podstatnou újmu hospodářské soutěži, která zahrnuje posouzení skutečného významu uvedených podniků na dotčeném trhu, tedy jejich vlivu na tento trh, představuje celkový obrat pouze neúplný pohled na věc. Nelze totiž vyloučit, že silný podnik s množstvím různých aktivit je na konkrétním výrobním trhu přítomen pouze podružně. Zároveň nelze vyloučit, že podnik s významným postavením na zeměpisném trhu mimo Společenství má na trhu Společenství nebo v EHP pouze slabé postavení. V takových případech pouhá skutečnost, že dotýčný podnik dosahuje významného celkového obratu neznamená nutně, že má rozhodující vliv na dotčeném trhu. Obraty podniku, ačkoliv je pravda, že na dotčených trzích nejsou rozhodující pro učinění závěru, že podnik patří do silné hospodářské entity, jsou proto naopak relevantní pro zjištění vlivu, který podnik může mít na trhu (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 29. listopadu 2005, SNCZ v. Komise, T-52/02, Sb. rozh. s. II-5005, bod 65, a Union Pigments v. Komise, T-62/02, Sb. rozh. s. II-5057, bod 152).

188 V tomto smyslu z ustálené judikatury vyplývá, že část obratu z prodeje zboží, které je předmětem protiprávního jednání, má povahu přesného ukazatele rozsahu protiprávního jednání na dotčeném trhu (rozsudky Cheil Jedang v. Komise, bod 186 výše, bod 91, a ze dne 9. července 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, T-224/00, Recueil, s. II-2597, bod 196). Tento obrat má totiž povahu přesného ukazatele odpovědnosti každého podniku na uvedených trzích, neboť je objektivním kritériem, které udává skutečnou míru škodlivosti tohoto jednání pro běžnou hospodářskou soutěž a je dobrým ukazatelem schopnosti každého dotčeného podniku způsobit škodu.

189 Vzhledem k těmto úvahám Komise neporušila zásadu proporcionality, když při stanovování výchozích částek v rámci výpočtu pokut ukládaných žalobkyním upřednostnila obraty dosažené na relevantních trzích za dotčené výrobky.

190 Zadruhé není s ohledem na tyto úvahy relevantní ani výtká směřující vůči Komisi za to, že při stanovování výše pokut nezohlednila velikost dotčených podniků danou jejich celkovými obraty.

191 Je totiž třeba připomenout, že pokyny stanoví, že je nezbytné brát v úvahu, zda původci protiprávních jednání skutečně měli hospodářskou schopnost způsobit významnou škodu jiným hospodářským subjektům, zejména pak spotřebitelům, a určit výši pokuty na úrovni, která zajistí její dostatečně odrazující účinek (čtvrtý odstavec bodu 1A). Tytéž pokyny uvádějí, že v případech týkajících se několika podniků, jako je tomu v případě kartelů, je možno připustit zvážení obecné výchozí částky, aby se brala v úvahu specifická váha, a tedy skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž, zejména pokud existuje značný nepoměr ve velikosti

podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu, a aby se v důsledku toho přizpůsobila obecná výchozí částka pokuty zvláštní povaze každého podniku (bod 1A šestý pododstavec) (rozsudek Cheil Jedang v. Komise, bod 186 výše, bod 81).

¹⁹² Krom toho pokyny nestanoví, jak bylo uvedeno v bodě 186 výše, že výše pokut bude vypočítána podle celkového obratu dotýčných podniků, ale ani nebrání tomu, aby při dodržení podmínek uvedených v tomtéž bodě tohoto rozsudku byl takový obrat zohledněn pro účely tohoto výpočtu.

¹⁹³ Jak bylo poznamenáno v bodech 183 až 189 výše, volba Komise vycházet z obratu na dotčených trzích za účelem určení míry schopnosti každého dotčeného podniku způsobit škodu byla v projednávaném případě soudržná a objektivně odůvodněná. V tomto směru Komise zároveň sledovala odrazující cíl, když dala najevo, že potrestá přísněji ty podniky, které se účastnily kartelu na trhu, na kterém měly značnou váhu.

¹⁹⁴ Z toho plyne, že je rovněž třeba odmítnout argument vycházející z nepřiměřenosti pokut ve vztahu k celkovým obratům žalobkyň. Ty totiž nemohou platně dojít k závěru, že konečná výše uložené pokuty byla nepřiměřená, jelikož výchozí částka uložených pokut je odůvodněná s ohledem na kritéria použitá Komisí k posouzení významu každého podniku na relevantním trhu (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 20. března 2002, LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 304, a ze dne 5. prosince 2006, Westfalen Gassen Nederland v. Komise, T-303/02, Sb. rozh. s. II-4567, bod 185).

– K „paušálnímu systému“ stanovenému pokyny

¹⁹⁵ Kritika ze strany žalobkyně namířená proti „paušálnímu systému“ stanovenému pokyny je irelevantní.

¹⁹⁶ Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že metodu spočívající, pokud jde o stanovování pokut ukládaných různým účastníkům kartelové dohody, v rozdělení těchto účastníků do několika kategorií, což způsobuje paušalizaci výchozí částky pokuty stanovené pro podniky spadající do téže kategorie, ačkoli nebere ohled na rozdíly velikosti podniků téže kategorie, nelze pokládat za protiprávní za předpokladu, že jsou dodrženy zásady proporcionality a rovného zacházení (rozsudky Soudu ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise, T-213/00, Recueil, s. II-913, bod 385; ze dne 15. března 2006, Daiichi Pharmaceutical v. Komise, T-26/02, Sb. rozh. s. II-713, body 83 až 85, a ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, T-15/02, Sb. rozh. s. II-497, bod 150). Jsou-li tyto zásady dodrženy, nepřísluší Tribunálu, aby se vyslovoval ke vhodnosti takového systému, i kdyby tento systém znevýhodňoval menší podniky. Tribunál se v rámci svého přezkumu legality výkonu posuzovací pravomoci, jíž Komise v této oblasti disponuje, musí omezit na kontrolu, zda je toto rozdělení účastníků kartelové dohody do kategorií soudržné a objektivně odůvodněné, aniž by bez dalšího nahradil posouzení Komise svým posouzením (rozsudek ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, uvedený výše, bod 157).

– K nezohlednění situace žalobkyně jakožto „středních podniků“

¹⁹⁷ Argument, podle něhož Komise měla zohlednit skutečnost, že žalobkyně jsou středními podniky je irelevantní.

¹⁹⁸ Je totiž třeba připomenout, že i když není Komise povinna provádět výpočet pokuty podle částek založených na obratu dotyčných podniků ani není povinna zajistit v případě, že jsou pokuty ukládány několika podnikům podílejícím se na témže protiprávním jednání, aby jí vypočtené konečné částky pokut pro dotyčné podniky vyjadřovaly veškeré rozdíly mezi nimi, pokud jde o jejich celkový obrat nebo jejich obrat na relevantním výrobním trhu (rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, *Dansk Rørindustri v. Komise*, T-21/99, Recueil, s. II-1681, bod 202).

¹⁹⁹ V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 rovněž nevyžaduje, aby v případě, kdy jsou pokuty uloženy více podnikům účastnícím se stejného protiprávního jednání, výše pokuty uložené podniku malé nebo střední velikosti nepřesahovala v procentech obratu výši pokuty uložené větším podnikům. Z uvedeného ustanovení totiž vyplývá, že jak pro podniky malé a střední velikosti, tak pro podniky větší velikosti je třeba za účelem stanovení výše pokuty zohlednit závažnost a délku trvání protiprávního jednání. V případě, že Komise uloží podnikům účastnícím se stejného protiprávního jednání odůvodněné pokuty, každému z nich v poměru k závažnosti a délce trvání protiprávního jednání, nelze jí vytýkat, že pro některé z těchto podniků byla pokuta v poměru k obratu vyšší než pokuta jiných podniků (viz obdobně rozsudky ze dne 20. března 2002, *Dansk Rørindustri v. Komise*, bod 198 výše, bod 203, a *Westfalen Gassen Nederland v. Komise*, bod 194 výše, bod 174).

²⁰⁰ Komise tudíž není povinna snížit výši pokut, pokud jsou dotčenými podniky malé a střední podniky. Velikost podniku je již totiž zohledněna maximální výší stanovenou v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a ustanoveními pokynů. Kromě těchto úvah o velikosti, není žádný důvod zacházet s malými a středními podniky odlišně od jiných podniků. Skutečnost, že dotyčné podniky jsou podniky malé

a střední velikosti, je nezbavuje povinnosti dodržovat pravidla hospodářské soutěže (viz obdobně rozsudek SNCZ v. Komise, bod 187 výše, bod 84).

- ²⁰¹ Ze všech těchto důvodů je třeba rovněž odmítnout argument vycházející z údajného porušení zásady rovného trestu.

K porušení zásady rovného zacházení

- ²⁰² Co se týče údajného porušení zásady rovného zacházení, je třeba poukázat na to, že rozdělení do kategorií musí dodržovat zásadu, podle které je zakázáno zacházet se srovnatelnými situacemi odlišně nebo s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné. V tomto smyslu stanoví pokyny v bodě 1A šestém pododstavci, že „značný“ nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu, je jednoznačně takové povahy, že odůvodňuje rozlišení za účelem posouzení závažnosti protiprávního jednání.
- ²⁰³ Rozdělení do skupin může porušit zásadu rovného zacházení buď mezi různými skupinami tím, že je s podniky nacházejícími se ve srovnatelné situaci zacházeno rozdílně, nebo uvnitř každé skupiny tím, že je s podniky nacházejícími se v různých situacích zacházeno stejně. V projednávaném případě žalobkyně uvádí oba případy, přičemž k prvnímu z nich dochází v rámci kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu a ke druhému v rámci kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích. Je tedy třeba přezkoumat, zda existují rozdíly v zacházení mezi podniky a zda jsou případně objektivně odůvodněny (viz v tomto smyslu rozsudek CMA CGM a další v. Komise, bod 196 výše, body 407 a 408).

204 Je nesporné, že velikost žalobkyň a společnosti Coats se významně liší. Vzhledem k tomu, že u kartelové dohody na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu v EHP byla použita odlišná výchozí částka z toho důvodu, že byly zařazeny do dvou různých kategorií a že u kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích byla použita stejná výchozí částka z důvodu jejich zařazení do téže skupiny, je třeba přezkoumat, zda rozdílné zacházení může být objektivně odůvodněno předností, kterou má důležitost podniků na relevantním trhu (danou obratem dosaženým na relevantním trhu za dotyčné výrobky) ve vztahu k velikosti podniků (danou celkovým obratem).

205 V tomto ohledu Tribunál již rozhodl, že bylo soudržné a objektivně odůvodněné řadit do téže skupiny několik podniků, z nichž jeden měl čistý celkový obrat dokonce „podstatně“ nižší než ostatní podniky, a to na základě jejich obrátů na dotčeném trhu a jejich velice podobných podílech na trhu, a že bylo soudržné a objektivně odůvodněné použít na ně totožnou zvláštní výchozí částku. Dospěl tak k závěru, že Komise nijak neporušila zásadu rovného zacházení (viz v tomto smyslu rozsudky Cheil Jedang v. Komise, bod 186 výše, body 104 až 115, a Union Pigments v. Komise, bod 187 výše, body 155 až 158).

206 Tentýž závěr platí v projednávaném případě. Jak bylo uvedeno výše, pokud jde o trh s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu, žalobkyně byly totiž zařazeny do první kategorie a Coats do kategorie druhé z toho důvodu, že obrat žalobkyň dosažený na tomto trhu byl přibližně pětikrát vyšší než obrat dosažený na tomto trhu společností Coats. Stejně tak, co se týče trhu s průmyslovými nitěmi, Amann a Coats byly zařazeny do stejné kategorie, jelikož jejich obraty dosažené na tomto trhu byly velice podobné. Je tudíž soudržné a objektivně odůvodněné rozdělit uvedené podniky na tomto základě.

207 Z toho plyne, že ze strany Komise nedošlo k žádnému porušení zásady rovného zacházení.

208 S ohledem na tyto úvahy je třeba zamítnout žalobní důvod vycházející z porušení zásad proporcionality a rovného zacházení.

3. K žalobnímu důvodu uplatněnému společností Amann, který vychází z nesprávného stanovení výchozí částky pokuty uložené za kartelovou dohodu týkající se průmyslových nití

a) Argumenty účastnic řízení

209 Společnost Amann tvrdí, že Komise tím, že ji zařadila do téže kategorie jako společnost Coats, porušila pokyny.

210 Nejprve totiž Komise při rozlišování podniků vycházela výlučně z obrátů dosažených v roce 2000 za výrobky, které jsou předmětem kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi. Nezohlednila přitom skutečnost, že Coats v roce 1999 nabyla všechny podíly společnosti Barbour, a tudíž měl být při rozlišování její obrat navýšen o obrat společnosti Barbour.

211 Dále se Amann tím, že Komise uvedla pouze rozmezí obrátů těchto dvou podniků (2 až 4 miliony eur u první z nich a 14 až 18 milionů eur u druhé z nich) nepovažovala za schopnou určit přesnou výši těchto obrátů. Podle společnosti Amann přitom Komise měla vynaložit zvláštní péči při stanovení výchozí částky pokuty, neboť systém paušálního výpočtu pokut stanovený pokyny nezohledňuje v konečném důsledku rozdíl ve velikosti podniků. Společnost Amann uvádí, že metoda použitá při rozřazování podniků do různých skupin musí být správná, soudržná a nediskriminační. Komise nedodržela tyto povinnosti vyplývající ze zásady rovného zacházení. Společnost Amann má navíc za to, že tím, že disponuje pouze rozmezím obrátů, není schopna

určit, zda Komise při stanovování výchozí částky pokuty postupuje správně, soudržně a nediskriminačně. V tomto rozsahu uplatňuje rovněž porušení článku 253 ES.

- ²¹² Konečně Komise přikládala obratu z prodeje výrobků, které jsou předmětem protiprávního jednání, přílišný význam ve srovnání s ostatními posuzovanými faktory.
- ²¹³ Komise dospěla k závěru o neopodstatněnosti tohoto žalobního důvodu.

b) Závěry Tribunálu

- ²¹⁴ Zaprvé je třeba přezkoumat žalobní bod společnosti Amann, podle něhož Komise při rozřazování podniků do různých skupin a při stanovování výchozí výše pokuty nepostupovala správně, soudržně a nediskriminačně.
- ²¹⁵ Nejprve je třeba odmítnout argument společnosti Amann, podle kterého Komise při odstupňování výchozích částek nezohlednila obrat společnosti Barbour, jejíž všechny podíly nabyla společnost Coats v září roku 1999.
- ²¹⁶ Společnost Coats ve své odpovědi ze dne 11. dubna 2005 na žádost Komise o informace totiž vysvětlila, že od září roku 1999 se Barbour nepodílela na provozu podniku

ani na dosahovaném obratu. Obrat v rozmezí od 14 do 18 milionů eur od roku 2000 dosažený společností Coats na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích zahrnuje tudíž jak obchodní činnost společnosti Coats, tak činnost společnosti Barbour, kterou nabyla Coats v září roku 1999, a tedy nemůže být zpochybňován.

217 Dále je třeba připomenout, že Komise měla za nezbytné zacházet s podniky zapojenými do kartelu rozdílně proto, aby zohlednila skutečnou hospodářskou schopnost pachatelů přivodit podstatnou újmu hospodářské soutěži, jakož i stanovila pokutu v takové výši, která zajistí její dostatečně odrazující účinek. Komise dodala, že je nezbytné zohlednit zvláštní váhu protiprávního jednání každého podniku, a tudíž jeho skutečný dopad na hospodářskou soutěž (napadené rozhodnutí, body 354 a 355 odůvodnění). Pro účely posouzení těchto faktorů se Komise rozhodla vycházet z obratu dosaženého každým podnikem na trhu s průmyslovými nitěmi za poslední rok protiprávního jednání, a sice za rok 2000, jak vyplývá z tabulky uvedené v bodě 356 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

218 V důsledku toho, jak je uvedeno v bodě 184 výše, Komise rozdělila podniky do čtyř kategorií s tím, že společnosti Amann a Coats zařadila do první kategorie a stanovila pro tyto dva podniky výchozí částku ve výši 14 milionů eur.

219 V tomto ohledu se Tribunál v rámci svého přezkumu legality výkonu posuzovací pravomoci Komise musí omezit na kontrolu, zda je toto rozdělení soudržné a objektivně odůvodněné (viz rozsudek BASF v. Komise, bod 196 výše, bod 157 a citovaná judikatura).

220 Je důležité mít v tomto ohledu za to, že rozdělení podniků do čtyř kategorií je rozumným prostředkem, kterým lze zohlednit jejich příslušný význam na trhu za účelem

stanovení výchozí částky, za předpokladu, že to nepovede ke značně zkreslenému obrazu relevantního trhu. V projednávané věci nemůže být metoda Komise spočívající ve stanovení kategorií v závislosti na obratech dosažených na relevantním trhu za prodej dotyčných výrobků, a to stanovení kategorie od 14 do 18 milionů eur, od 5 do 8 milionů eur, od 2 do 4 milionů eur a od 0 do 1 milionu eur, považována *a priori* za vnitřně nesoudržnou.

221 Kritika společnosti Amann ohledně metody stanovování kategorií a výchozí částky pokut pro každou z těchto kategorií je tím spíše neopodstatněná, že v kategorii, do které byla zařazena Amann, byla částka 14 milionů eur, jež byla zvolena jako výchozí částka pro výpočet pokuty, nejnižší v této kategorii.

222 V tomto ohledu je třeba odmítnout argument společnosti Amann, podle něhož se neměla nacházet ve stejné kategorii jako Coats údajně proto, že mezi jejich obraty na trhu s průmyslovými nitěmi byl rozdíl přinejmenším ve výši dvou milionů eur a podniky se stejným rozdílem byly zařazeny do různých kategorií. Je totiž třeba poukázat na to, že v rozsudku ze dne 14. července 2005, *Acerinox v. Komise* (C-57/02 P, Sb. rozh. s. I-6689, body 74 až 80), na který právem odkazuje Komise, Soudní dvůr připustil, aby podniky, mezi jejichž podíly na trhu byl větší rozdíl, než je tomu v projednávaném případě, byly zařazeny do téže kategorie.

223 Konečně s ohledem na úvahy uvedené v bodech 182 až 194 výše, je třeba odmítnout argument společnosti Amann vycházející z toho, že Komise přikládala přílišný význam obrátům z prodeje výrobků, které jsou předmětem protiprávního jednání, ve srovnání s ostatními posuzovanými faktory.

224 Komise tudíž při rozřazování podniků do různých skupin a při stanovování výchozí částky pokuty postupovala správně, soudržně a nediskriminačně.

225 Zadruhé se společnost Amann neprávem dovolává porušení povinnosti uvést odůvodnění, když tvrdí, že má údajně k dispozici pouze rozmezí obrátů, a tedy nemůže znát způsob, jakým Komise stanovila výchozí částky v závislosti na uvedených obrazech.

226 Z judikatury totiž jednak vyplývá, že při stanovování částky pokuty v případě porušení pravidel hospodářské soutěže, jsou podstatné formální náležitosti, mezi něž patří povinnost uvést odůvodnění, splněny, jestliže Komise uvede ve svém rozhodnutí posuzované skutečnosti, které jí umožnily vymezit závažnost a délku trvání protiprávního jednání (rozsudek Soudu ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-191/98, T-212/98 až T-214/98, Recueil, s. II-3275, bod 1521). Tyto náležitosti přitom neukládají Komisi, aby ve svém rozhodnutí uvedla číselné údaje týkající se způsobu výpočtu pokut, přičemž musí být každopádně zdůrazněno, že se Komise nemůže zbavit své posuzovací pravomoci tím, že výlučně a mechanicky použije aritmetické vzorce. Pokud jde o rozhodnutí, kterým jsou uloženy pokuty několika podnikům, rozsah povinnosti uvést odůvodnění musí být především posouzen s ohledem na skutečnost, že závažnost protiprávních jednání musí být stanovena v závislosti na vícero skutečnostech, jakými jsou zejména zvláštní okolnosti věci, její kontext a odrazující účinek pokut, a to aniž by byl sestaven závazný nebo taxativní výčet kritérií, ke kterým musí být povinně přihlédnuto (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, body 464 a 465).

227 V projednávaném případě z výše uvedených úvah vyplývá, že podmínky vyžadované judikaturou byly splněny, neboť Komise uvedla, že posoudila závažnost protiprávních jednání za použití kritérií uvedených v pokynech a posléze rozřadila podniky v závislosti na jejich významu na trhu podle jejich obrátu na tomto trhu a stanovila výchozí částku s přihlédnutím k velikosti relevantního zeměpisného trhu.

228 Dále Komise splnila svou povinnost uvést odůvodnění tím, že uvedla rozmezí obrátů, která byla dostatečně úzká k tomu, aby společnosti Amann umožnila určit způsob,

jakým Komise stanovila výchozí částky, a zároveň zajistila zachování obchodního tajemství.

229 Komisi tudíž nelze vytýkat žádné porušení povinnosti uvést odůvodnění.

230 Žalobní důvod vycházející z nesprávného stanovení výchozí částky pokuty uložené za kartelovou dohodu týkající se průmyslových nití je proto třeba zamítnout jako neopodstatněný.

4. K žalobnímu důvodu uplatněnému společností Amann vycházejícímu z chybného výpočtu délky trvání protiprávního jednání na trhu s průmyslovými nitěmi

a) Argumenty účastnic řízení

231 Výpočet délky trvání protiprávního jednání je podle společnosti Amann nesprávný.

232 Zprvč délka trvání protiprávního jednání, kterého se měla dopustit na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích měla trvat pouze jedenáct let, a nikoli jedenáct let a devět měsíců. Naposledy se měla účastnit protiprávního jednání na schůzce konané dne 16. ledna 2001, a nikoli na schůzce konané dne 18. září 2001, což potvrzuje bod 147 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Výchozí částka pokuty měla být tudíž zvýšena maximálně o 110 %, a nikoli o 115 %.

- 233 Společnost Amann navíc zdůrazňuje, že i kdyby bylo na základě dvoustranných kontaktů, o kterých Komise tvrdí, že probíhaly, třeba dospět k závěru, že Amann byla zapojena v dotčených dohodách i po 16. lednu 2001, bylo by tomu tak pouze do května roku 2001. Protiprávní jednání by tedy trvalo maximálně po dobu jedenácti let a čtyř měsíců.
- 234 Zadruhé Amann tvrdí, že by první rok protiprávního jednání neměl mít vliv na zvýšení výchozí částky pokuty, přičemž se v tomto ohledu dovolává několika rozhodnutí Komise.
- 235 Zatřetí podle ní Komise měla využít svoji posuzovací pravomoc ke zvýšení výchozí částky pokuty podle bodu 1B druhého pododstavce pokynů uplatněním takového procenta za každý rok protiprávního jednání, které je výrazně nižší než 10 %, aby tak cena nití pro odběratele v textilním průmyslu *a priori* nemohla mít nepříznivý a trvalý dopad na spotřebitele, či aby byl tento dopad co nejmenší, přičemž část nákladů na nit by představovala pouze 0,15 % nákladů na konečný výrobek.
- 236 Komise popírá všechny tyto výtky, a proto navrhuje, aby byl žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

b) Závěry Tribunálu

- 237 V souladu s čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003 představuje délka trvání protiprávního jednání jeden ze znaků, které je třeba zohlednit při stanovení výše pokuty ukládané podnikům, které se dopustily protiprávních jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže.

- 238 Pokud jde o faktor týkající se délky trvání protiprávního jednání, pokyny rozlišují mezi krátkodobými protiprávními jednáními (obecně kratšími než jeden rok), u nichž by výchozí částka zjištěná na základě závažnosti neměla být zvyšována, střednědobými protiprávními jednáními (obecně jeden až pět roků), u nichž lze tuto částku zvýšit až o 50 %, a dlouhodobými protiprávními jednáními (obecně déle než pět roků), u nichž lze tuto částku zvýšit o 10 % za každý rok (bod 1B první až třetí pododstavce).
- 239 Z bodu 359 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se Amann účastnila kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích od ledna roku 1990 až do září roku 2001, což znamená, že období protiprávního jednání trvalo 11 let a 9 měsíců. Toto období odpovídá dlouhodobému protiprávnímu jednání. Výchozí částka její pokuty byla proto zvýšena o 115 % na základě délky trvání protiprávního jednání (bod 360 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 240 Zaprvé skutečnost, že se Amann neúčastnila mnohostranné schůzky, která se konala dne 18. září 2001, nemůže dostačovat k prokázání, že se protiprávního jednání přestala účastnit po 16. lednu 2001, tedy po dni, kdy proběhla poslední mnohostranná schůzka, na níž byla přítomna.
- 241 Bylo by možné dospět k závěru, že Amann definitivně přestala být účastníkem kartelové dohody, pouze tehdy, pokud by se veřejně distancovala od obsahu kartelové dohody na schůzce konané dne 16. ledna 2001, což neučinila (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 6. dubna 1995, Tréfileurope v. Komise, T-141/89, Recueil, s. II-791, bod 85, a BPB de Eendracht v. Komise, bod 145 výše, bod 203).
- 242 Navíc, jak je uvedeno v bodě 99 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kartelová dohoda na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích byla organizována jak prostřednictvím mnohostranných schůzek, tak i prostřednictvím schůzek dvoustranných. Společnost Amann přitom skutečně po 16. lednu 2001 udržovala pravidelné dvoustranné kontakty. Z bodu 151 odůvodnění napadeného rozhodnutí

totiž vyplývá, že si Amann a Coats posílaly elektronickou poštou, ve které si vyměňovaly informace o cenách, což Amann ostatně nezpochybňuje.

243 Skutečnost, že je poslední elektronická pošta datována ke květnu 2001 nemůže dostavovat k tomu, aby bylo možné mít za to, že Amann ukončila svoji účast na protiprávním jednáním od června roku 2001.

244 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že jak bylo připomenuto v bodě 27 výše, kartelová dohoda spočívala ve výměně informací o cenách, rabatech a zvláštních cenách, a v dohodách o budoucích cenících, o rabatech a zvláštních cenách, jakož i v dohodách, jejichž cílem bylo zabránit snížení cen etablovaných dodavatelů a rozdělit si odběratele. Pouhá skutečnost, že Amann přestala po výměně elektronické pošty v květnu roku 2001 sdělovat informace ostatním členům kartelové dohody nedokazuje, i kdyby byla prokázána, že se této dohody přestala účastnit (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 27. září 2006, Archer Daniels Midland v. Komise, T-329/01, Sb. rozh. s. II-3255, bod 252).

245 Z toho plyne, že se Komise nedopustila žádné chyby při výpočtu, když uplatnila 5% zvýšení výchozí částky pokuty uložené společnosti Amann za její účast na protiprávním jednání po mnohostranné schůzce konané dne 16. ledna 2001.

246 Zadruhé způsob výpočtu spočívající v nezohlednění prvního roku protiprávního jednání při zvyšování pokuty v závislosti na délce trvání protiprávního jednání nevykazuje charakteristické znaky ustálené praxe Komise. Tento způsob výpočtu není již totiž v nejnovějších rozhodnutích Komise použit. Navíc je třeba konstatovat, jak také činí Komise, že rozhodnutí, kterých se dovolává Amann na podporu své argumentace, se týkají střednědobých protiprávních jednání (do 5 let) a nijak tedy nevyovídají o údajné ustálené rozhodovací praxi Komise v případech dlouhodobých protiprávních jednání. Krom toho Komise disponuje v oblasti stanovování pokut

širokou posuzovací pravomocí a není vázána předchozími posouzeními (viz v tomto smyslu rozsudek *Michelin v. Komise*, bod 154 výše, bod 292).

²⁴⁷ Navíc, z rozsudku *Cheil Jedang v. Komise* (bod 186 výše, bod 133), kterého se dovo-
lává společnost Amann, naopak vyplývá, že z ustanovení bodu 1B pokynů nelze nijak
vyvodit, že první rok protiprávního jednání nelze brát v úvahu. Toto ustanovení totiž
pouze uvádí, že v případě krátkodobých protiprávních jednání, která trvají obecně
méně než jeden rok, ke zvýšení nedojde. Ke zvýšení naopak dochází u protiprávních
jednání trvajících déle než jeden rok, přičemž toto zvýšení může například dosaho-
vat až 50 %, pokud protiprávní jednání trvalo po dobu jednoho až pěti let. Tribunál
dodal, že jestliže posledně uvedené ustanovení nestanoví automatické zvýšení o 10 %
za rok u střednědobých protiprávních jednání, ponechává v tomto ohledu Komisi
prostor pro uvážení. To platí krom toho i o bodu 1B třetí odrážky pokynů, týkajícího
se dlouhodobých protiprávních jednání, který stanoví pouze, že částka může být zvý-
šena o 10 % za rok (výše uvedený rozsudek *Cheil Jedang v. Komise*, body 133 a 134).
Důvod, který ve výše uvedeném rozsudku *Cheil Jedang v. Komise* vedl Soud k tomu,
aby rozhodl, že se zvýšení o 10 % neuplatní, souvisel výlučně se zvláštními okolnostmi
projednávaného případu, a sice s tím, že Komise ve svém rozhodnutí uplatnila bez
sebemenšího odůvodnění výši 40 % vůči některým podnikům za protiprávní jednání,
jež trvalo 5 let, zatímco vůči žalobkyni uplatnila zvýšení o 30 % za protiprávní jednání,
které trvalo dva roky a deset měsíců.

²⁴⁸ Zatřetí Amann neprávem tvrdí, že Komise nevyužila své posuzovací pravomoci tím,
že automaticky použila maximální sazbu zvýšení o 10 % za rok protiprávního jednání,
a tudíž tím, že nezohlednila skutečnost, že ceny průmyslových nití nemohou *a priori*
mít nepříznivý a dlouhodobý dopad na spotřebitele, či že je tento dopad minimální.

²⁴⁹ Je třeba připomenout, že i když bod 1B první pododstavec třetí odrážky pokynů nestanoví automatické zvýšení o 10 % za rok pro dlouhodobá protiprávní jednání, ponechává v tomto ohledu Komisi prostor pro uvážení (rozsudky Soudu ze dne 18. června

2008, Hoechst v. Komise, T-410/03, Sb. rozh. s. II-881, bod 396, a BPB v. Komise, bod 89 výše, bod 362).

250 V projednávané věci z bodu 239 výše vyplývá, že Komise dodržela pravidla, která jí ukládají pokyny při zvyšování pokut v závislosti na délce trvání protiprávního jednání. S přihlédnutím k okolnostem projednávaného případu je třeba mít za to, že Komise správně využila své posuzovací pravomoci, když zvýšila pokutu o 10 % za každý rok, během něhož docházelo k protiprávnímu jednání.

251 Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že zvýšení pokuty v závislosti na délce trvání protiprávního jednání se neomezuje pouze na případ, kdy je dán přímý vztah mezi délkou trvání a větší újmou, která narušila uskutečňování cílů Společenství sledovaných pravidly hospodářské soutěže (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 12. července 2001, Tate & Lyle a další v. Komise, T-202/98, T-204/98 a T-207/98, Recueil, s. II-2035, bod 106, a Michelin v. Komise, bod 154 výše, bod 278).

252 Z bodů 347 až 351 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v projednávané věci Komise přezkoumala konkrétní nepříznivé dopady kartelové dohody na dotčeném trhu. Dospěla k závěru, že je obtížné určit jejich přesný rozsah, ale že dopad koluzních dohod byl reálný.

253 S ohledem na judikaturu a při zvážení okolností projednávaného případu je třeba mít za to, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když zvýšila pokutu o 10 % za každý rok trvání protiprávního jednání.

254 Žalobní důvod vycházející z chybného výpočtu délky trvání protiprávního jednání na trhu s průmyslovými nitěmi musí být proto zamítnut.

5. *K žalobnímu důvodu uplatněnému společností Amann vycházejícímu z nezohlednění některých polehčujících okolností týkajících se protiprávního jednání na trhu s průmyslovými nitěmi*

a) Argumenty účastnic řízení

²⁵⁵ Společnost Amann se dovolává polehčující okolnosti podle bodu 3 sedmé odrážky pokynů z důvodu jejího jednostranného rozhodnutí přestat se účastnit protiprávního jednání z vlastního podnětu a před tím, než Komise poprvé zasáhla. Tvrdí totiž, že se neúčastnila schůzek, které následovaly po schůzce konané dne 16. ledna 2001, a že od března roku 2001 ukončila jakékoli dvoustranné kontakty. V tomto ohledu zdůrazňuje, že jelikož se nedovolávala bodu 3 třetí odrážky pokynů, tak judikatura, podle níž Komise musí svými zásahy přimět dotčené podniky k tomu, aby ukončily svá protisoutěžní jednání, nijak nebrání uznání polehčující okolnosti. Společnost Amann se na základě toho domnívá, že je vystavena riziku sankcí ze strany svých konkurentů, a to zejména ze strany společnosti Coats. Toto riziko odvetných opatření, jež není pouze teoretické, může být ostatně prokázáno elektronickou poštou, k jejíž výměně došlo se zástupcem společnosti Coats, jakož i jak potvrdila BST na jednání ve dnech 19. a 20. července 2004. Komise ostatně tato prohlášení nepřezkoumala, čímž porušila jí uloženou povinnost objasnit skutečnosti.

²⁵⁶ Krom toho Komise tím, že tvrdila, že ukončení protiprávního jednání bylo již vzato v úvahu při posuzování jeho délky trvání, přehlédla skutečnost, že objektivní délku trvání protiprávního jednání je třeba odlišovat od subjektivního aspektu jejího konce. Přihlédnutí k jednání, jakožto polehčující okolnosti, by nemělo být vyloučeno, má-li pozitivní dopady na podniky z hlediska trvání protiprávního jednání.

²⁵⁷ Komise tyto argumenty odmítá.

b) Závěry Tribunálu

- ²⁵⁸ Nejprve je třeba připomenout, že pokyny v bodě 3 stanoví snížení základní částky z důvodu „polehčujících okolností“, jako je například výlučně pasivní nebo následovnícká role při uskutečňování protiprávního jednání, nedostatečně účinné provádění koluzních dohod, ukončení protiprávního jednání, jakmile Komise zasáhla, či další výslovně neuvedené okolnosti.
- ²⁵⁹ Je rovněž třeba konstatovat, že tento text neuvádí taxativní výčet polehčujících okolností, které musí Komise zohlednit. Komisi je tedy ponechán určitý prostor, aby celkově posoudila význam případného snížení výše pokut z důvodu polehčujících okolností (rozsudek Soudu ze dne 8. července 2004, *Dalmine v. Komise*, T-50/00, Sb. rozh. s. II-2395, bod 326). Komise tudíž nemůže být nijak povinna v rámci své posuzovací pravomoci přiznat snížení pokuty pro ukončení zjevného protiprávního jednání, ať k tomuto ukončení došlo před, nebo po jejích zásazích (rozsudek *Tokai II*, bod 93 výše, bod 292).
- ²⁶⁰ Je rovněž důležité zdůraznit, že podle ustálené judikatury může ukončení porušování pravidel hospodářské soutěže předvídané v bodě 3 třetí odrážce pokynů logicky představovat polehčující okolnost pouze tehdy, pokud existují důvody pro předpoklad, že podnět k ukončení protisoutěžního jednání byl dotčeným podnikům dán předmětným zásahem. Jeví se totiž, že účelem tohoto ustanovení je v případě, že Komise zahájí v tomto směru šetření, pobídnout podniky, aby okamžitě ukončily svá protisoutěžní jednání. Snížení pokuty z tohoto titulu nemůže být použito tehdy, pokud tyto podniky přijaly pevné rozhodnutí o ukončení protiprávního jednání již před datem prvního zásahu Komise nebo pokud bylo před tímto datem protiprávní jednání ukončeno. Posledně uvedený případ je dostatečně zohledněn při výpočtu délky trvání protiprávního jednání (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2007, *Dalmine v. Komise*, C-407/04 P, Sb. rozh. s. I-829, bod 158; rozsudky Soudu ze dne 8. července 2004, *Mannesmannröhren-Werke v. Komise*, T-44/00, Sb. rozh.

s. II-2223, body 280 a 281, a ze dne 12. prosince 2007, BASF v. Komise, bod 91 výše, bod 128).

261 Mimoto je třeba uvést, že Amann zakládá svoje právo dovolávat se polehčujících okolností na skutečnosti, že se jednostranně rozhodla, že se po schůzce konané dne 16. ledna 2001 již nadále nebude účastnit žádné další schůzky a že ukončí jakýkoli dvoustranný kontakt. Přitom, jak bylo konstatováno v bodech 240 a následujících výše, Amann v účasti na dvoustranných schůzkách pokračovala i po této mnohostranné schůzce.

262 Z týchž důvodů musí být rovněž odmítnut argument společnosti Amann, podle kterého Coats sehrála úlohu vůdce kartelové dohody a vyhrožovala jí poté, co Amann přijala rozhodnutí dále se neúčastnit protiprávního jednání. V tomto ohledu je irrelevantní argument žalobkyně vycházející z porušení povinnosti uložené Komisi spočívající v objasnění skutkového stavu. Jak vyplývá z bodu 261 výše, výchozí předpoklad žalobkyně, podle něhož ukončila svoji účast na protiprávním jednání po schůzce konané dne 16. ledna 2001, je nepřesný. Nemůže tedy platně tvrdit, že ukončení protiprávního jednání po této schůzce mělo za následek to, že byla vystavena odvetným opatřením ze strany společnosti Coats, a proto se v tomto ohledu nemůže dovolávat jakéhokoli porušení povinnosti objasnit skutkový stav.

263 Konečně, i kdyby Amann ukončila svou účast na protiprávním jednáním dříve, z výše uvedené judikatury vyplývá, že Komisi je ponechán určitý prostor, aby celkově posoudila význam případného snížení výše pokut z důvodu polehčujících okolností, a nemůže být nijak vázána přiznat takové snížení pokuty z důvodu ukončení zjevného protiprávního jednání před jejími zásahy.

264 Projednáváný žalobní důvod musí být tedy zamítnut.

6. *K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi vycházejícímu z chybného výpočtu výchozí a základní částky pokuty uložené za protiprávní jednání na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu*

a) Argumenty účastnic řízení

²⁶⁵ Zaprvé žalobkyně uvádějí, že výchozí částka pokuty uložené za protiprávní jednání na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu byla stanovena svévolně. Z napadeného rozhodnutí totiž není patrný způsob, jakým Komise vypočítala uvedenou částku, ani na základě čeho vymezila kategorie. Výchozí částky (5 milionů eur u žalobkyní a 1,3 milionů eur u ostatních dotčených podniků) totiž přesně neodpovídají různým obrátům dosaženým z prodeje výrobků, které jsou předmětem kartelové dohody.

²⁶⁶ Dále Komise nevysvětlila důvod, na základě kterého, na rozdíl od společností Coats a Barbour, považovala žalobkyně za jediný podnik. V tomto ohledu nejsou přesvědčivá tvrzení Komise týkající se silného vlivu společnosti Amann na společnost Cousin před nabytím většiny jejích podílů. Situace společností Coats a Barbour měla být podle žalobkyň posuzována stejně jako situace žalobkyň. Informace poskytnuté společností Oxley v odpovědi na oznámení námitek směřovaly rovněž k prokázání toho, že Komise podcenila význam „Coats v. Barbour“. Žalobkyně přitom tvrdí, že není vyloučeno, že pokud by Komise tyto podniky zařadila správně, došla by k jiné výchozí částce. Vzhledem k těmto vyjádřením není podle žalobkyň napadené rozhodnutí odůvodněné.

²⁶⁷ Odpověď Komise potvrzuje její logické pochybení, jelikož účast společnosti Barbour byla zohledněna pouze do jejího nabytí společností Coats v září roku 1999 a Komise po uvedeném nabytí vzala v úvahu pouze obrat společnosti Coats, zatímco měla společnosti Coats rovněž přičíst obrat dosažený společností Barbour v průběhu roku

1999. Výše tohoto obratu činila přibližně 6 milionů eur. Žalobkyně tudíž kritizují skutečnost, že v jejich případě výchozí částka činí 5 milionů eur (jejich obraty dosahovaly dohromady 8,55 milionů eur), zatímco výchozí částka u společnosti Coats činí pouze 1,3 milionů eur (její obrat dosahoval přibližně 6 milionů eur). Žalobkyně uvádějí rovněž skutečnost, že kategorizace provedená Komisí vedla k tomu, že součet jejich obrátů byl zohledněn za celé období, zatímco obrat společnosti Barbour po jejím nabytí Coats již v rámci stanovení výše pokuty vzat v úvahu nebyl.

268 Zadruhé výpočet základní částky podle délky trvání protiprávního jednání, od května/června 1998 do 15. května 2000, tedy jeden rok a jedenáct měsíců, a zvýšení výchozí částky pokuty o 15 % z něj vyplývajících, byly chybné.

269 Podle žalobkyň neexistuje důkaz o tom, že se schůzka konala v květnu/červnu 1998, ani o tom, že se jí účastnily. Poukazují na to, že jediný důkaz, ze kterého Komise vychází, je odpověď společnosti Coats na žádost o informace. Tato odpověď přitom spočívá pouze v poznámce bývalého spolupracovníka. Konání této schůzky je tedy založeno pouze na tezi typu „jedna paní povídala“ a pravost poznámky vzbuzuje pochybnosti, které Komise měla vznést při ověřování. Podle žalobkyň se první schůzka konala až v červnu 1999. Společnost Oxley nebyla schopna poskytnout sebe-menší důkaz o této schůzce a Coats nebyla schopna přesně osvětlit svoji účast. Vzhledem k nejasnostem ohledně této schůzky žalobkyně krom toho Komisi vytýkají, že se nijak nesnažila objasnit kde se taková schůzka měla konat. Mají tedy za to, že se základní částka pokuty měla počítat od 15. dubna 1999.

270 Komise tento žalobní důvod odmítá.

b) Závěry Tribunálu

271 Zaprvé je třeba přezkoumat argument vycházející ze svévolného stanovení výchozí částky pokuty.

272 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokyny zaprvé stanoví posouzení závažnosti protiprávního jednání jako takového, na jejímž základě může být stanovena „obecná výchozí částka“. Závažnost protiprávního jednání se tedy určuje v závislosti na objektivních faktorech, jako je povaha protiprávního jednání, jeho skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost relevantního zeměpisného trhu. Zadruhé je závažnost analyzována na základě řady subjektivních faktorů. Jsou tudíž vzaty v úvahu vlastnosti dotčeného podniku, zejména jeho velikost a postavení na relevantním trhu, což může vést k poměrnému vážení výchozí částky, zařazení podniků do kategorií a stanovení „zvláštní výchozí částky“. Zatřetí se při stanovení základní částky bere v úvahu délka trvání protiprávního jednání, jakož i začtvrté přitěžující a polehčující okolnosti, jež umožňují posoudit zejména relativní závažnost účasti každého dotčeného podniku na protiprávním jednání.

273 Pokud jde konkrétněji o subjektivní faktory, které je třeba brát v úvahu při stanovení výchozí částky, pokyny stanoví, že je nezbytné brát v úvahu, zda původci protiprávních jednání skutečně měli hospodářskou schopnost způsobit významnou škodu jiným hospodářským subjektům, zejména pak spotřebitelům, a určit výši pokuty na úrovni, která zajistí její dostatečně odrazující účinek (čtvrtý odstavec bodu 1A).

274 Tytéž pokyny stanoví, že v případech týkajících se několika podniků, jako je tomu v případech kartelů, je možno připustit zvážení obecné výchozí částky, aby se brala v úvahu specifická váha, a tedy skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na

hospodářskou soutěž, zejména pokud existuje značný nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu, a aby se v důsledku toho přizpůsobila obecná výchozí částka pokuty zvláštní povaze každého podniku (bod 1A šestý pododstavec) (rozsudek Cheil Jedang v. Komise, bod 186 výše, bod 81).

275 Je třeba poznamenat, že pokyny nestanoví, že se výše pokut vypočítá na základě celkového obratu nebo obratu uskutečněného podniky na dotčeném trhu. Nicméně pokyny ani nebrání tomu, aby se tyto obraty vzaly do úvahy při určování výše pokuty, tak aby byly dodrženy obecné zásady práva Společenství a vyžadují-li to okolnosti. Obrat tudíž může být zohledněn, posuzují-li se různé faktory vyjmenované výše v bodech 269 a 270 (rozsudek Cheil Jedang v. Komise, bod 186 výše, bod 82, a Tokai I, bod 186 výše, bod 195).

276 V projednávaném případě z bodu 418 a následujících bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise dodržela ustanovení pokynů. Vzala totiž v úvahu povahu protiprávního jednání, jeho skutečný dopad na trh, jakož i velikost relevantního zeměpisného trhu. S ohledem na tyto faktory kvalifikovala protiprávní jednání jako velmi závažné a v bodě 482 odůvodnění napadeného rozhodnutí upřesnila, že při stanovení výše pokuty zohlednila malou velikost relevantního trhu.

277 Dále Komise stejně jako v rámci kartelové dohody na trhu s průmyslovými nitěmi v Beneluxu a v severských zemích měla za nezbytné zacházet s podniky zapojenými do kartelu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu rozdílně proto, aby zohlednila skutečnou hospodářskou schopnost pachatelů přivodit podstatnou újmu hospodářské soutěži, jakož i stanovila pokutu v takové výši, jaká zajistí její dostatečně odrazující účinek. Dodala že je nezbytné zohlednit zvláštní váhu protiprávního jednání každého podniku, a tudíž jeho skutečný dopad na hospodářskou soutěž. Pro

účely posouzení těchto faktorů se Komise rozhodla vycházet z obratu dosaženého na relevantním trhu za výrobky dotčené kartelovou dohodou (napadené rozhodnutí, body 430 až 432 odůvodnění).

278 V důsledku toho rozdělila podniky do dvou kategorií. Společnosti Amann a Cousin byly vzhledem k jejich společnému obratu ve výši 8,55 milionů eur zařazeny do první kategorie. Společnosti Coats, Oxley a Barbour byly vzhledem ke svému obratu odhadovanému mezi 1 a 3 miliony eur zařazeny do druhé kategorie. Komise stanovila výchozí částku v závislosti na závažnosti protiprávního jednání ve výši 5 milionů eur pro Amann a Cousin a ve výši 1,3 milionů eur pro Coats, Oxley a Barbour (napadené rozhodnutí, body 432 až 435 odůvodnění).

279 Jak bylo zdůrazněno v bodech 216 až 221 výše, Tribunál se v rámci svého přezkumu legality výkonu posuzovací pravomoci Komise musí omezit na kontrolu, zda je toto rozdělení soudržné a objektivně odůvodněné (viz rozsudek BASF v. Komise, bod 196 výše, bod 157 a citovaná judikatura).

280 Je třeba mít v tomto ohledu za to, že rozdělení podniků do dvou kategorií je rozumným prostředkem, kterým lze zohlednit jejich příslušný význam na trhu za účelem stanovení výchozí částky, za předpokladu, že to nepovede ke značně zkreslenému obrazu relevantního trhu. V projednávané věci nemůže být metoda Komise spočívající ve stanovení kategorií v závislosti na obrazech dosažených na relevantním trhu za dotyčné výrobky *a priori* považována za vnitřně nesoudržnou.

281 Co se týče stanovení výchozí částky jako takové, je třeba mít za to, že volba částky 5 milionů eur pro podniky zařazené do první kategorie nemůže být považována za svévolnou a nepřekračuje meze široké posuzovací pravomoci, kterou v dané oblasti Komise disponuje. Tato výše byla totiž stanovena s ohledem na kategorie, které jako

takové byly rovněž platně stanoveny, jak bylo uvedeno v bodech 277 a 278 výše. Navíc je částka 5 milionů eur, jež byla zvolena jako výchozí částka, nižší než obrat žalobkyně, který sloužil jako odkaz na první kategorii.

282 Na základě těchto úvah žalobkyně neprávem tvrdí, že Komise svévolně definovala dvě kategorie a svévolně vypočítala výchozí částku pokuty.

283 Výtky směřující vůči Komisi ohledně toho, že nepovažovala společnost Coats a Barbour za „jediný podnik“, a tudíž nesečetla jejich obraty, je také irelevantní. Z napadeného rozhodnutí (body 40 a 67 odůvodnění) totiž vyplývá, že Coats nabyla společnost Barbour až v září roku 1999. Společnost Barbour tedy byla právně samostatným a nezávislým podnikem a na základě toho jí mohla být přičtena výlučná odpovědnost za protiprávní jednání, ke kterému došlo v období od května/června 1998 do září roku 1999. Pokud jde o společnost Coats, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se protiprávního jednání účastnila od 8. června 1999 do 15. května 2000, a tudíž mohla být shledána výlučně odpovědnou za svá protiprávní jednání.

284 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nebylo tedy třeba sčítat obraty společností Coats a Barbour a řadit je do první kategorie.

285 Je však třeba uvést, že za rok 1999 Komise zohlednila pouze obrat společnosti Coats. Bylo by tedy odůvodněné přičíst k tomuto obratu část obratu společnosti Barbour za měsíce říjen až prosinec roku 1999, tedy 3/12 ročního obratu společnosti Barbour. Obrat společnosti Coats měl být tedy zvýšen o částku mezi 250 000 a 750 000 eur. Tato chyba ve výpočtu nicméně nijak nezpochybňuje zařazení žalobkyň do první kategorie

ani výchozí částku, která se na ně uplatnila. Žalobkyně totiž nezpochybňují konstatování učiněné Komisí v bodech 323 a 433 napadeného rozhodnutí, podle kterého měly být považovány za „jediný podnik“, a že na základě toho Komise správně sečetla jejich příslušné obraty.

286 Konečně musí být odmítnut argument vycházející z porušení článku 253 ES, odůvodněný tím, že Komise nevysvětlila důvod, na základě kterého na rozdíl od společností Coats a Barbour, považovala žalobkyně za „jediný podnik“, a dále tím, že stanovení a výpočet výchozí částky jsou nesrozumitelné.

287 Komise jednak v bodech 323 a 433 odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně uvedla důvody, na základě kterých měly být žalobkyně považovány za „jediný podnik“. Dále, jak bylo uvedeno v bodě 226 výše, povinnost uvést odůvodnění neznamená, že Komise musí ve svém rozhodnutí uvést číselné údaje týkající se způsobu výpočtu pokut, přičemž je třeba každopádně zdůraznit, že se Komise nemůže zbavit své posuzovací pravomoci tím, že výlučně a mechanicky použije aritmetické vzorce.

288 Jak vyplývá z bodů 276 až 278 výše, Komise v projednávaném případě zcela splnila svou povinnost uvést odůvodnění, když v bodě 418 a následujících bodech odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla posuzované faktory, které jí umožnily posoudit závažnost protiprávního jednání.

289 Zadruhé, co se týče argumentu vycházejícího z nesprávného stanovení základní částky pokuty z důvodu nesprávného stanovení délky trvání protiprávního jednání, z písemností ve spise vyplývá, že první schůzka týkající se trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu se konala nikoli v červnu roku 1999, jak tvrdí žalobkyně, ale v květnu/červnu roku 1998.

- 290 Ve své odpovědi na oznámení námitek Amann výslovně zmiňuje konání této schůzky a uvádí, že účastníkům umožnila vytvořit počáteční vzájemný kontakt, vyměnit si informace o některých cenách a projevit svůj záměr stanovit ceny za období, které nepřesahovalo 6 měsíců.
- 291 Je tedy důvod mít za to, že tento argument není skutkově podložen.
- 292 Krom toho výtku směřující vůči Komisi ohledně toho, že nemohla přesně určit, zda se schůzka konala v květnu nebo v červnu není relevantní, poněvadž délka trvání protiprávního jednání se počítala od června, který byl příznivějším výchozím bodem pro žalobkyně.
- 293 Vzhledem k těmto úvahám musí být žalobní důvod vycházející z chybného výpočtu základní částky zamítnut.

7. K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi, vycházejícímu z údajného nezohlednění toho, že kartelová dohoda týkající se nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu nebyla prováděna

a) Argumenty účastnic řízení

- 294 Žalobkyně tvrdí, že závěry Komise, týkající se dopadu protiprávního jednání na trh, jsou nesprávné. Napadené rozhodnutí totiž neprokázalo skutečné provádění dohod

uzavřených v rámci kartelové dohody týkající se nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu. Dokumenty, na kterých Komise zakládá svá tvrzení ohledně skutečného provádění kartelové dohody jsou uplatňovány pouze jako důkazy o konání schůzek mezi účastníky. Komise sama v bodě 427 odůvodnění napadeného rozhodnutí uznala, že zjišťování provádění kartelové dohody bylo obtížné.

²⁹⁵ Komise konkrétně nesprávně tvrdila, že Cousin zvýšila ceny svému klientovi, společnosti Johnson Controls. Žalobkyně zdůraznily, že toto zvýšení odpovídá jejich individuální cenové politice a nijak nesouvisí s dohodami. V tomto ohledu nebylo žalobkyním přiznáno právo být vyslechnut k tomuto bodu, který byl poprvé uplatněn v napadeném rozhodnutí, a tudíž mají za to, že nemůže být použit jako důkaz o provádění dohody.

²⁹⁶ Žalobkyně uplatňují povinnost Komise zohlednit při posuzování závažnosti protiprávního jednání všechny faktory, které mohou být rozhodující z hlediska konkrétního dopadu protiprávního jednání na trh. V tomto ohledu Komise konstatovala existenci polehčující okolnosti odůvodňující zmírnění trestu i ve věcech, ve kterých byly dohody prováděny jen částečně. Vzhledem k tomu, že neprovádění má v projednávaném případě větší význam, žalobkyně se domnívají, že jej Komise měla v souladu se svou rozhodující praxí zohlednit, a tudíž rozhodnout, že v jejich prospěch svědčí polehčující okolnost podle bodu 3 druhé odrážky pokynů nebo k němu měla přihlédnout v rámci určování závažnosti protiprávního jednání.

²⁹⁷ Komise tento žalobní důvod odmítá.

b) Závěry Tribunálu

- 298 Úvodem je třeba uvést, že z bodu 233 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že na schůzce konané dne 9. července 1999 Cousin uvedla, že má v úmyslu zvýšit ceny účtované svému klientovi, společnosti Johnson Controls. Z vyjádření společnosti Barbour rovněž vyplývá, že zástupce společnosti Cousin telefonoval zástupci společnosti Barbour, aby potvrdil, že zvýšení bylo provedeno. Konečně je nutno uvést, že Cousin potvrzuje, že zvýšila své ceny, avšak tvrdí, že toto zvýšení nijak nevyplynulo z dohody.
- 299 Zprvce žalobkyně neprávem tvrdí, že oznámení námitek neobsahovalo žádný odkaz na zvýšení cen uplatněné vůči společnosti Johnson Controls, a tudíž na něj neměly příležitost odpovědět. Takový argument je skutkově nepodložený, neboť Komise na toto zvýšení cen odkazovala výslovně v bodech 192 a 201 oznámení námitek.
- 300 Zadruhé Komise správně dospěla k závěru o provádění dohody, když vycházela z výše uvedeného zvýšení cen uplatněného vůči společnosti Johnson Controls. Prohlášení společnosti Cousin na schůzce konané dne 9. července 1999 týkající se jejího záměru zvýšit ceny vůči společnosti Johnson Controls, telefonický rozhovor mezi touto společností a společností Barbour, ve kterém bylo oznámeno uskutečnění tohoto záměru, a v němž Cousin potvrdila toto zvýšení v rámci správního řízení, představují totiž soubor nepřímých důkazů, které jsou v tomto ohledu dostačující. Žalobkyním tedy příslušelo prokázat, že zvýšení cen nepředstavovalo v žádném ohledu uplatnění dohody, což však neučinily a pouze se odvolávaly na svou „individuální politiku v oblasti cen“.
- 301 Zatřetí, pokud jde o dopady protiprávního jednání, Komise měla v bodě 427 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že koluzní dohody byly prováděny a že měly dopad na relevantní trh a na dotyčné výrobky, „byť je obtížné tento dopad přesně posoudit“.

Je třeba připomenout, že v oblasti hospodářské soutěže je důkazní břemeno existence dopadu protiprávního jednání na trh, které náleží Komisi, pokud zohledňuje tento dopad v rámci výpočtu pokuty podle závažnosti protiprávního jednání, lehčí než břemeno, které nese, pokud musí prokazovat existenci protiprávního jednání jako takového v případě kartelové dohody. Pro zohlednění skutečného dopadu kartelové dohody na trh totiž stačí, aby Komise uvedla „dobré důvody pro jeho zohlednění“ (rozsudek Jungbunzlauer v. Komise, bod 171 výše, bod 161). Zvýšení cen uplatněné vůči společnosti Johnson Controls představuje tudíž samo o sobě velice dobrý důvod pro zohlednění skutečného dopadu protiprávního jednání na trh.

302 Začtvrté z předcházejících úvah vyplývá, že se žalobkyně nemohly nijak dovolávat přiznání polehčující okolnosti spočívající v tom, že dohody nebyly skutečně prováděny.

303 Z toho vyplývá, že žalobní důvod musí být zamítnut.

8. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut a práv obhajoby*

a) Argumenty účastnic řízení

304 Na podporu tohoto žalobního důvodu jsou uplatňovány dva žalobní body. První vychází z porušení práva být vyslechnut a druhý z porušení práva na obhajobu.

305 Zprvė se Amann domnřvř, ře bylo poruřeno její prřvo břt vyslechnuta, zakotvenř v řl. 27 odst. 1 nařřzení ř. 1/2003. Komise totiž zalořila podstatnou řást svřho rozhodnutí třkajřcřho se nřkterřch rabatř na dokumentech uvedenřch v bodř 116 odřvodnřnř napadenřho rozhodnutí. Tyto dokumenty a zřvřry, kterř z nich Komise vyvodila, přřtom nebyly v třto souvislosti dřny na vřdomř spoleřnosti Amann v oznřmenř nřmřtek. Tyto dokumenty tedy nemohou břt pouřity jako dřkazy o poruřenř řlankř 81 ES a 53 Dohody o EHP. Spoleřnost Amann uvřdř, ře pouřř přřtomnost třchto dokumentř ve spisu Komise a mořnost konzultovat je v rřmci přřstupu ke spisu nemřře dostařovat k zajiřtřnř dodrřenř prřva břt vyslechnut.

306 Komise rovnřř poruřila její prřvo břt vyslechnuta, kdřř vychřzela z nřmřtek, k nimř se Amann nemřla přřleřitost vyjřdřit. Napadenř rozhodnutí totiž odkazuje na diskuzi třkajřcř se snřřenř rabatř ve řvřdsku, ze dne 19. zřřř 2000, aby tak opodstatnilo vřtku ohlednř vřmřny informacř o rabatech a ohlednř dohody za řřelem jejich snřřenř. Oznřmenř nřmřtek přřtom neobsahuje řřdnou informaci o dohodřch tohoto typu, kterř by se třkaly řvřdska, ale zmiřňuje takovř dohody spřře v přřpadř Finska. Spoleřnost Amann konstatuje, ře Komise sama v bodř 116 odřvodnřnř napadenřho rozhodnutí uznala, ře v oznřmenř nřmřtek uvedla omylem Finsko namřsto řvřdska. Spoleřnost Amann mř tedy za to, ře nebyla k tomuto bodu vyslechnuta. Komise nesprřvnř tvrdila, ře Amann mohla z dokumentu citovanřho v oznřmenř nřmřtek vyvodit, ře se jednalo o nřmřtku třkajřcř se řvřdska. Přřdmetnř dokument, a sice elektronickř pořta ze dne 10. řřřna 2000, byl totiž zmřnřn v jinřm kontextu nřř v kontextu dohod třkajřcřch se rabatř. Z obsahu dokumentu nebylo navřc nijak mořnř dospřt k zřvřru o konkrřtnř dohodř o rabatech. Spoleřnost Amann tvrdř, ře podle judikatury jsou dřleřitř nikoli dokumenty jako takovř, nřbrř zřvřry, kterř z nich Komise vyvodř. Tato judikatura se v projednřvanřm přřpadř uplatnř, přřstoře napadenř rozhodnutí zmiřňuje existenci vřře uvedenř elektronickř pořty, neboť tato zmřnka byla uřinřna v jinřm kontextu.

307 Navřc si Komise protiřeřř, kdřř tvrdř, ře ve skuteřnosti zamřřlela odkřzat na řvřdsko namřsto Finska, a kdřř krom toho zřroveň tvrdř, ře se jednalo o dohody v obou zemřch.

308 Zadruhé Komise podle žalobkyně porušila její právo na obhajobu, když od nich požadovala odpovědi na otázky týkající se kontaktů udržovaných s konkurenty, vyskytující se v žádostech o informace ze dne 6. a 24. března 2003, aniž by upřesnila, že jim kladla dotazy jako „obviněným“. Tvrdí, že podle judikatury nelze po žalobkyních požadovat, aby poskytly podrobnosti o projednávaných záležitostech a rozhodnutích přijatých v souvislosti s kontakty udržovanými s konkurenty, a tím spíše nelze žádat podniky, aby kromě prostého popisu skutkových okolností a poskytnutí existujících dokumentů podaly informace týkající se předmětu, průběhu a výsledků kontaktů s konkurenty, pokud má Komise jasné podezření, že cílem těchto setkání je omezení hospodářské soutěže. Žalobkyně se přitom domnívají, že tak je tomu v projednávaném případě, a vycházejí v tomto ohledu z bodu 4.1 výše uvedených žádostí o informace.

309 Vzhledem k tomu, že žalobkyně odpověděly zevrubně na všechny otázky Komise, i přestože měly právo odpověď odeprít, dovolávají se podle bodu D2 sdělení o spolupráci vyššího, než 15% snížení uplatněného na jejich pokuty. Mají tedy za to, že Komise šla výrazně nad rámec toho, co byla oprávněna požadovat.

310 Považují rovněž za nedostačující výše uvedené snížení o 15 %, v porovnání s 50% snížením přiznaným společnosti Coats. Komise podle nich totiž měla zohlednit skutečnost, že v rámci ověřování již našla základní dokumenty, které jí umožnily jednoduše zjistit existenci protiprávního jednání v dotýcných oblastech. Krom toho měla Coats oproti svým konkurentům výhodu, jelikož již byla informována o blížícím se řízení, takže podání žádosti o shovívavost vzešlo od ní samotné. Společnost Coats navíc sehrála úlohu vůdce skupiny, což potvrzuje několik podniků účastnících se kartelové dohody. Vzhledem k těmto skutečnostem mají žalobkyně za to, že s nimi mělo být zacházeno stejně jako se společností Coats.

311 Komise tento žalobní důvod odmítá.

b) Závěry Tribunálu

K údajnému porušení práva být vyslechnut

- ³¹² Podle ustálené judikatury musí oznámení námitek obsahovat popis námitek, které jsou formulovány dostatečně jasně, byť stručně, aby bylo dotčeným osobám umožněno skutečně zjistit, jaké chování jim Komise vytýká a aby se mohli účinně obhájit předtím, než Komise přijme konečné rozhodnutí. Tento požadavek je dodržen, když uvedené rozhodnutí dotčeným osobám nepřičítá protiprávní jednání, která nebyla uvedena v oznámení námitek, a obsahuje pouze skutkové okolnosti, ke kterým se dotčené osoby měly příležitost vyjádřit (rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, *Mo och Domsjö v. Komise*, T-352/94, Recueil, s. II-1989, bod 63; *CMA CGM a další v. Komise*, 196 výše, bod 109, a *Tokai II*, bod 93 výše, bod 138).
- ³¹³ Práva obhajoby jsou tedy v případě nesouladu mezi oznámením námitek a konečným rozhodnutím porušena pouze za předpokladu, že námitka obsažená v konečném rozhodnutí nebyla v oznámení námitek dostatečně objasněna tak, aby se osoby, jimž je toto oznámení určeno, mohly hájit (rozsudek Soudu ze dne 8. července 2004, *Corus UK v. Komise*, T-48/00, Sb. rozh. s. II-2325, bod 100).
- ³¹⁴ Z judikatury rovněž vyplývá, že jsou důležité nikoli dokumenty jako takové, nýbrž závěry, které z nich Komise vyvodí, a pokud tyto dokumenty nebyly uvedeny v oznámení námitek, dotčený podnik může právem mít za to, že nejsou pro účely dané věci důležité. Tím, že Komise neuvědomí podnik o tom, že některé dokumenty budou v rozhodnutí použity, brání mu, aby včas vyjádřil svůj názor ohledně důkazní hodnoty těchto dokumentů. Z toho plyne, že tyto dokumenty nemohou být, pokud jde o tento podnik, považovány za platné důkazní prostředky (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 25. října 1983, *AEF-Telefunken v. Komise*, 107/82, Recueil, s. 3151, bod 27, a ze dne 3. července 1991, *AKZO v. Komise*, C-62/86, Recueil,

s. I-3359, bod 21; rozsudek Soudu ze dne 10. března 1992, *Shell v. Komise*, T-11/89, Recueil, s. II-757, bod 55).

315 Dokument použitý Komisí na podporu námitky v konečném rozhodnutí, třebaže byl použit v oznámení námitek k prokázání jiné námitky, však může být uplatněn v rozhodnutí proti dotyčnému podniku, pouze pokud tento podnik mohl z oznámení námitek a z obsahu dokumentu rozumně vyvodit závěry, které Komise zamýšlela vyvodit (viz v tomto smyslu rozsudek *Shell v. Komise*, bod 314 výše, bod 62).

316 Žalobní bod vznesený společností Amann je třeba přezkoumat s ohledem na výše uvedenou judikaturu.

317 Je třeba uvést, že v bodě 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uznala, že v bodech 104 a 126 oznámení námitek chybně uvedla, že snížení rabatů ve Finsku bylo dohodnuto na schůzce ze dne 19. září 2000 v Budapešti (Maďarsko). Tuto chybu napравила v témže bodě 116 odůvodnění, když zdůraznila, že zemí dotčenou snížením rabatů bylo ve skutečnosti Švédsko.

318 Především je třeba konstatovat, že nadpis uvedený nad body 125 a 126 v oznámení námitek, který zní „Schůzka v hotelu Mercure de Budapest ze dne 19. září 2000“, odkazuje na poznámku pod čarou na straně 244, která uvádí odkaz na elektronickou poštu ze dne 10. října 2000, jenž obsahuje skutečnosti projednávané na této schůzce, včetně snížení rabatů ve Švédsku.

319 Je rovněž nutno uvést, že Amann o tomto dokumentu věděla, což potvrzuje její odpověď na oznámení námitek. Posledně uvedená totiž zmiňuje, že tento dokument

obsahuje elektronickou poštu od J. L. (Coats) určenou F. S. (Coats) ze dne 10. října 2000 zahrnující velice podrobnou zprávu o obsahu schůzky v Budapešti.

320 Z této elektronické pošty zcela jasně vyplývá, že jedinou zemí dotčenou snížením rabatů bylo Švédsko a že žádná jiná informace týkající se Finska nemohla vyvolat zmatek o existenci případné dohody o takovém snížení v posledně uvedené zemi.

321 Navíc, na rozdíl od toho, co tvrdí Amann, tato elektronická pošta nebyla předložena v jiné souvislosti, jelikož uvádí dohody uzavřené na schůzce ze dne 19. září 2000, o které Amann ostatně nepopírá, že se jí účastnila.

322 V souladu s výše uvedenou judikaturou je tedy třeba mít za to, že Amann mohla z oznámení námitek a z obsahu dokumentu rozumně vyvodit závěry, ke kterým Komise chtěla dospět, a tudíž mohla zhojit chybu týkající se jediné země dotčené snížením rabatů.

323 V tomto ohledu není relevantní argument společnosti Amann, podle kterého jí věta obsažená v elektronické poště, jež zní „Švédsko: [...] je třeba zvýšit zvláštní ceny o 3,5 % ke dni 1. dubna 2001, nebo snížit rabaty“ neumožnila poznat, že Komise měla v úmyslu vycházet z uvedené věty k prokázání existence dohody o snížení rabatů ve Švédsku. Z výše uvedených úvah totiž vyplývá, že Amann měla očekávat, že Komise bude vycházet z této skutečnosti.

324 Je tudíž třeba dospět k závěru, že právo společnosti Amann být vyslechnuta nebylo porušeno.

K údajnému porušení práv obhajoby, zejména zásady zákazu vypovídat ve vlastní neprospěch

325 Z judikatury týkající se rozsahu pravomocí Komise ve věci předběžných šetření a správních řízení vyplývá, že Komise má právo na podniku požadovat, případně prostřednictvím rozhodnutí, aby jí poskytl veškeré nezbytné informace týkající se skutečností, se kterými může být seznámen. Nemůže však tomuto podniku uložit povinnost poskytnout odpovědi, kterými by tento podnik musel přiznat existenci protiprávního jednání, kterou má prokázat Komise (rozsudky Soudního dvora ze dne 18. října 1989, *Orkem v. Komise*, 374/87, Recueil, s. 3283, body 34 a 35; *Aalborg Portland a další v. Komise*, bod 90 výše, body 61 a 65, a *Dalmine v. Komise*, bod 260 výše, bod 34).

326 Právo zcela nevypovídat tedy nelze přiznat podniku, kterému bylo určeno rozhodnutí požadující informace ve smyslu čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17. Přiznání takového práva by totiž šlo nad rámec toho, co je nezbytné pro ochranu práva podniků na obhajobu a představovalo by neodůvodněnou překážku plnění úkolu Komise dbát na dodržování pravidel hospodářské soutěže na společném trhu. Právo nevypovídat může být přiznáno, pouze pokud by byl dotyčný podnik povinen poskytnout odpovědi, kterými by byl veden k tomu, že by připustil existenci protiprávního jednání, jehož existenci má prokázat Komise (rozsudek *Tokai I*, bod 186 výše, bod 402).

327 Za účelem zachování užitečného účinku článku 11 nařízení č. 17 má proto Komise právo ukládat podnikům, aby poskytl veškeré nezbytné informace týkající se skutkových okolností, které jim mohou být známy a aby jí podle potřeby předaly dokumenty s nimi související, které mají v držení, i když mohou sloužit k prokázání protisoutěžního jednání. Tato pravomoc Komise získávat informace neodporuje ani čl. 6 odst. 1 a 2 EÚLP, ani judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (viz *Tokai I*, bod 186 výše, body 403 a 404).

328 V každém případě povinnost odpovědět na čistě skutkové otázky položené Komisí a vyhovět její žádosti o předložení již existujících dokumentů, nemůže porušit základní zásadu dodržování práv obhajoby, jakož i základní zásadu práva na spravedlivý proces, které v oblasti práva hospodářské soutěže poskytují ochranu rovnocennou ochraně zaručené článkem 6 EÚLP. Nic totiž adresátovi žádosti o informace nebrání, aby později v rámci správního řízení nebo při řízení před soudem Společenství prokázal, že skutkové okolnosti uvedené v jeho odpovědích nebo v předložených dokumentech mají jiný význam nežli ten, který jim připisuje Komise (rozsudek Tokai I, bod 186 výše, bod 406).

329 Pokud v žádosti o informace podle článku 11 nařízení č. 17 Komise, kromě čistě skutkových otázek a žádostí o poskytnutí existujících dokumentů, žádá podnik o popis cíle a průběhu řady schůzek, kterých se podnik účastnil, jakož i výsledků nebo závěrů z těchto schůzek, zatímco je jasné, že Komise má podezření, že účelem uvedených schůzek bylo omezení hospodářské soutěže, může taková žádost nutit dotazovaný podnik k přiznání účasti v protiprávním jednání porušujícím pravidla hospodářské soutěže, takže uvedený podnik není povinen odpovědět na tento typ otázek. V takovém případě skutečnost, že podnik nicméně poskytne informace k těmto bodům, musí být považována za spontánní spolupráci podniku, která může odůvodnit snížení pokuty podle sdělení o spolupráci (rozsudek Soudu ze dne 6. prosince 2005, Brouwerij Haacht v. Komise, T-48/02, Sb. rozh. s. II-5259, bod 107). Z judikatury rovněž vyplývá, že v tomto případě podniky nemohou tvrdit, odpověděly-li dobrovolně na takovou žádost, že bylo porušeno jejich právo nevypovídat ve vlastní neprospěch (rozsudek Soudu Dalmine v. Komise, bod 259 výše, bod 46).

330 S ohledem na tuto judikaturu je třeba určit, zda Komise porušila právo žalobkyně nevypovídat ve vlastní neprospěch.

331 Zprv je důležité zdůraznit, že Komise žádala o informace prostřednictvím žádosti o informace (elektronická pošta ze dne 6. a 14. března 2003), a nikoli prostřednictvím rozhodnutí.

332 Pokud jde o samotný obsah požadovaných informací jako takový, z bodu 4 výše uvedených žádostí vyplývá, že Komise chtěla zejména získat informace o schůzkách s konkurenty, o datu a místě jejich konání a seznamu účastníků, jakož i o předmětu a průběhu těchto schůzek, stejně jako informace o dvoustranných kontaktech. Žalobkyně nemají povinnost odpovídat na otázky, pokud se ukáže, že jejich odpovědi by vedly k přiznání jejich účasti na údajném protiprávním jednání. Žalobkyně nicméně na tyto žádosti dobrovolně odpověděly, a tudíž nemohou tvrdit, že jejich právo nevytvídat ve vlastní neprospěch bylo z tohoto důvodu porušeno.

333 Zadruhé, pokud jde o výtku žalobkyň směřující vůči Komisi, spočívající v tom, že je neinformovala o domněnkách svědčících v jejich neprospěch, je třeba podle článku 11 nařízení č. 17 úvodem připomenout požadavek souvislosti mezi informacemi požadovanými Komisí a vyšetřovaným protiprávním jednáním, uvedeným v žádosti. Článek 11 odst. 1 nařízení č. 17 totiž zmocňuje Komisi, aby vyžadovala zejména po podnicích „všechny potřebné informace“ pro účely uplatnění zásad uvedených v člancích 81 ES a 82 ES tímto orgánem. Krom toho článek 11 nařízení č. 17 ve svém odstavci 3 stanoví, že Komise ve své žádosti o informace uvede zejména „právní základ a účel žádosti“. Ze spojení odstavců 1 a 3 článku 11 nařízení č. 17, jakož i z požadavků týkajících se dodržování práv dotyčných podniků na obhajobu vyplývá, že kritérium potřebnosti, uvedené v článku 11 nařízení č. 17, je třeba posuzovat podle účelu šetření, jak je povinně uveden v samotné žádosti o informace. Jak totiž Soudní dvůr rozhodl ohledně ustanovení srovnatelného s článkem 11 nařízení č. 17 v rozsudku ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise (46/78 a 227/88, Recueil, s. 2859, bod 29), jenž se týkal vyšetřovacích pravomocí přiznaných Komisi článkem 14 nařízení č. 17, povinnost Komise uvést předmět a účel šetření představuje základní požadavek nejen za účelem prokázat, že zamýšlená kontrola v dotyčných podnicích je odůvodněná, ale

i umožnit jim uvědomit si rozsah jejich povinnosti spolupráce při zachování jejich práv obhajoby. Z toho plyne, že Komise může požadovat sdělení pouze takových informací, které jí mohou umožnit ověřit domněnky protiprávního jednání, které odůvodňují vedení vyšetřování a které jsou uvedeny v žádosti o informace (rozsudky Soudu ze dne 12. prosince 1991, SEP v. Komise, T-39/90, Recueil, s. II-1497, bod 25, a ze dne 8. března 1995, Société Générale v. Komise, T-34/93, Recueil, s. II-545, bod 40, 62 a 63).

334 Z této judikatury vyplývá, že Komise není ve své žádosti o informace povinna dotyčným podnikům výslovně přičítat domněnky protiprávního jednání, a tudíž v této fázi nemusí podnik informovat o podezření vůči němu. Za předpokladu, že Komise uvede jasně právní základ a účel své žádosti, je třeba mít za to, že práva obhajoby dotyčného podniku byla zaručena.

335 Komise v projednávaném případě zcela splnila své povinnosti, když ve výše uvedených žádostech o informace jasně uvedla předmět a účel žádosti.

336 V tomto ohledu je zatřetí rovněž irelevantní výtku žalobkyň směřující vůči Komisi spočívající v tom, že jim Komise nesdělila informace, které již držela. V rámci správního řízení v oblasti hospodářské soutěže právě zaslání oznámení námitek na straně jedné a přístup ke spisu, který adresátovi uvedeného oznámení umožňuje seznámit se s důkazy obsaženými ve spise Komise, na straně druhé zaručují dotčenému podniku práva obhajoby a právo na spravedlivý proces. Dotyčný podnik je totiž právě oznámením námitek informován o všech podstatných skutečnostech, o které se Komise opírá v této fázi řízení. V důsledku toho může dotyčný podnik plně uplatnit svá práva obhajoby až po zaslání uvedeného oznámení. Pokud by se výše uvedená práva vztahovala také na období předcházející zaslání oznámení námitek, byla by narušena efektivita šetření Komise, protože podnik by mohl již v první fázi šetření Komise identifikovat

informace, které jsou Komisi známy, a tedy i ty, které před ní lze nadále tajit (rozsudek Soudního dvora Dalmine v. Komise, bod 260 výše, body 58 až 60).

337 Začtvrté si žalobkyně neprávem nárokují prospěch z dodatečného snížení výše pokuty z titulu spolupráce, za to, že na žádost o informace odpověděly tak, že poskytly informace, jež šly údajně „nad rámec“ toho, co lze požadovat podle článku 11 nařízení č. 17.

338 Z důvodu spolupráce poskytnuté žalobkyněmi v průběhu šetření, jež se týkalo dvou kartelových dohod, byly obě uložené pokuty sníženy o 15 % na základě bodu D2 první a druhé odrážky sdělení o spolupráci. Komise totiž konstatovala, že žalobkyně předaly informace a dokumenty, které podstatně přispěly k prokázání existence protiprávního jednání a zejména přiznaly, že se účastnily schůzek se svými konkurenty za účelem výměny informací o cenách a jejich projednání, ba dokonce jejich zachování. Kromě toho v podstatném rozsahu nezpochybnily věcnou správnost skutkových zjištění, na kterých Komise založila svá obvinění (body 390 až 397 a 460 až 463 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

339 Jednak je třeba připomenout, že snížení pokuty z důvodu spolupráce ve správním řízení je odůvodněno, pouze pokud chování dotčeného podniku umožnilo Komisi shledat existenci protiprávního jednání s menšími obtížemi a případně jej ukončit (rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, SCA Holding v. Komise, T-327/94, Recueil, s. II-1373, bod 156, a ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, T-45/98 a T-47/98, Recueil, s. II-3757, bod 270).

340 Dále spolupráce podniku v šetření neposkytuje nárok na žádné snížení pokuty, jestliže tato spolupráce nepřekročila rámec povinností, které pro něj vyplývají z čl. 11 odst. 4 a odst. 5 nařízení č. 17 (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 10. března

1992, Solvay v. Komise, T-12/89, Recueil, s. II-907, body 341 a 342). Naproti tomu v případě, kdy podnik v odpovědi na žádost o informace podle článku 11 poskytne informace, které jdou jasně nad rámec informací, které Komise může požadovat na základě tohoto článku, je daný podnik oprávněn ke snížení pokuty (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, Cascades v. Komise, T-308/94, Recueil, s. II-925, bod 262).

³⁴¹ Nic to však nemění na tom, že záleží na obsahu informací sdělených Komisi, podle kterého musí být možné určit, zda žalobkyně skutečně předaly informace, které jdou nad rámec toho, co je Komise oprávněna vyžadovat.

³⁴² Žalobkyně přitom neprokázaly v jakém ohledu měly jít předané informace, pokud jde o jejich obsah, nad rámec toho, co Komise může vyžadovat.

³⁴³ Krom toho je třeba konstatovat, že žalobkyně neuznaly všechny skutečnosti, na kterých Komise založila napadené rozhodnutí. Je totiž zejména třeba uvést že Cousin tvrdila, že stále pokračovala v nabízení svých výrobků, aniž by v jakémkoli okamžiku zohlednila diskuze, a že Amann popřela délku trvání protiprávního jednání.

³⁴⁴ Snížení pokuty o 15 % přiznané žalobkyním se tudíž jeví být s ohledem na okolnosti projednávané věci opodstatněné. Argument vycházející z nedostatečného 15% snížení pokuty, ve srovnání s 50% snížením v případě společnosti Coats, proto musí být rovněž odmítnut.

345 Tento žalobní důvod musí být tedy zamítnut.

346 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba podaná žalobkyněmi musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

347 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnostem Amann & Söhne GmbH & Co. KG a Cousin Filterie SAS se ukládá náhrada nákladů řízení.

Vilaras

Prek

Ciucă

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 28. dubna 2010.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	II - 1272
A – Předmět sporu	II - 1272
B – Správní řízení	II - 1273
C – Napadené rozhodnutí	II - 1274
1. Relevantní trhy	II - 1274
a) Výrobní trhy	II - 1274
b) Zeměpisné trhy	II - 1276
2. Velikost a struktura relevantních trhů	II - 1277
3. Popis protiprávního jednání	II - 1277
4. Výrok napadeného rozhodnutí	II - 1278
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	II - 1280
Právní otázky	II - 1282
A – K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi, který směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí a který vychází z porušení čl. 7 odst. 1 první věty nařízení č. 1/2003	II - 1282
1. Argumenty účastnic řízení	II - 1282
2. Závěry Tribunálu	II - 1287
a) K odlišným výrobním a zeměpisným trhům	II - 1287
b) K tvrzené existenci „jednotného záměru“	II - 1296
B – K žalobním důvodům směřujícím ke snížení pokuty	II - 1302
1. K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi vycházejícímu z nedodržení horní hranice sankce, stanovené v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003	II - 1302
a) Argumenty účastnic řízení	II - 1302

b)	Závěry Tribunálu	II - 1304
	K žalobnímu bodu vycházejícímu z porušení zásady <i>nulla poena sine lege</i> a k námitce protiprávnosti čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003.	II - 1304
	K žalobnímu bodu vycházejícímu z povinnosti uložit jedinou pokutu za několik protiprávních jednání	II - 1315
	K žalobnímu bodu vycházejícímu z porušení právního účelu sankce ...	II - 1317
2.	K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi vycházejícímu z porušení zásad rovného zacházení a proporcionality při ukládání pokuty	II - 1318
a)	Argumenty účastnic řízení	II - 1318
b)	Závěry Tribunálu	II - 1320
	K porušení zásady proporcionality	II - 1320
	– K argumentu vycházejícímu z nezohlednění velikosti trhu	II - 1320
	– K argumentu vycházejícímu z přihlédnutí výlučně jen k obrátům dosaženým na trzích dotčených protiprávním jednáním	II - 1323
	– K „paušálnímu systému“ stanovenému pokyny	II - 1328
	– K nezohlednění situace žalobkyně jakožto „středních podniků“	II - 1328
	K porušení zásady rovného zacházení	II - 1330
3.	K žalobnímu důvodu uplatněnému společností Amann, který vychází z nesprávného stanovení výchozí částky pokuty uložené za kartelovou dohodu týkající se průmyslových nití	II - 1332
a)	Argumenty účastnic řízení	II - 1332
b)	Závěry Tribunálu	II - 1333
4.	K žalobnímu důvodu uplatněnému společností Amann vycházejícímu z chybného výpočtu délky trvání protiprávního jednání na trhu s průmyslovými nitěmi	II - 1337
a)	Argumenty účastnic řízení	II - 1337
b)	Závěry Tribunálu	II - 1338
5.	K žalobnímu důvodu uplatněnému společností Amann vycházejícímu z nezohlednění některých polehčujících okolností týkajících se protiprávního jednání na trhu s průmyslovými nitěmi	II - 1343

a)	Argumenty účastnic řízení	II - 1343
b)	Závěry Tribunálu	II - 1344
6.	K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi vycházejícímu z chybného výpočtu výchozí a základní částky pokuty uložené za protiprávní jednání na trhu s nitěmi pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu	II - 1346
a)	Argumenty účastnic řízení	II - 1346
b)	Závěry Tribunálu	II - 1348
7.	K žalobnímu důvodu uplatněnému žalobkyněmi, vycházejícímu z údajného nezohlednění toho, že kartelová dohoda týkající se nití pro odběratele v oblasti automobilového průmyslu nebyla prováděna	II - 1353
a)	Argumenty účastnic řízení	II - 1353
b)	Závěry Tribunálu	II - 1355
8.	K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut a práv obhajoby	II - 1356
a)	Argumenty účastnic řízení	II - 1356
b)	Závěry Tribunálu	II - 1359
	K údajnému porušení práva být vyslechnut	II - 1359
	K údajnému porušení práv obhajoby, zejména zásady zákazu vypovídat ve vlastní neprospěch	II - 1362
	K nákladům řízení	II - 1368